

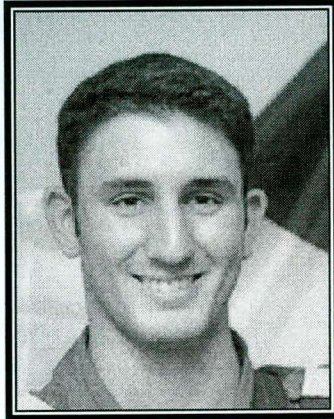

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סרן טל ברדוגו ז"ל

בן רונית ומוריס

נולד בירושלים

בתאריך י"ט בתשרי תשמ"ג, 5/10/1982

התגורר בירושלים

התגייס במרץ 2001

שרת בחטיבת גבעתי

נפל בקרב במוצב מורג

בתאריך ח' בתשרי תשס"ה, 23/9/2004

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 10 קבר: 4

הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות

בן 22 בנפלו

קורות חיים

בנם הבכור של רונית ומוריס. נולד בחול המועד סוכות, ביום י"ט בתשרי תשמ"ג (5.10.1982) בירושלים. אח לעוז, אור ושחר. טל גדל בשכונת רמות בירושלים ולמד בבית-הספר היסודי "רמות ג'". כאשר היה בן עשר, עברה המשפחה לגור בשכונת גילה. טל המשיך את לימודיו בבית-הספר היסודי "גילה ג'", ומשם עבר לחטיבת הביניים ולתיכון "מקיף גילה".

טל היה ילד סקרן ואהב ללמוד בדרכו שלו. מגיל צעיר היה בעל עקרונות, ישיר בגישתו מול מורים וחברים ותמיד השמיע את דעתו. הוא התגלה כספורטאי מוכשר ולאורך השנים השתתף בחוגי ספורט שונים, בעיקר בתחום השחייה והכדורסל. בחטיבת הביניים למד בכיתת ספורט, שחה במסגרת אגודת "הפועל ירושלים", צלח את הכנרת ואת ים סוף והשתתף באירועי שחייה נוספים.

לטל הייתה נטייה למקצועות הריאליים ובתיכון בחר בפיזיקה ובכימיה כמקצועות מגמה. היה לו ראש מבריק למקצועות אלה, כפי שהעידה אחת ממורותיו: "טל בחר במסלול המקצועות המדעיים הקשים ויכול להם.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מעולם לא ויתר על החיוכים, הבילויים, החברה, הכדורסל וכל מה שיכול בן-עשרה לדמיין, להספיק. עם זאת, הכינוי 'חרשן' היה מטל והלאה. הכול התנהל אצלו כאילו במקרה". עם סיום לימודיו התיכוניים עוד הספיק לטייל ביוון ובטורקיה וכן עבד כמה חודשים עם אביו במוסד שבבעלותו, עד לגיוסו לצה"ל.

טל היה אדם חייכן, בעל חוש הומור ורגיש לזולת. מילד עדין וסגור הפך אט-אט לנער בוגר, ולגבר מקסים ושובה לב. בחייו שולבו הומור, קלילות רבה וכמובן ספורט; הוא אהב לבלות עם חבריו וחברותיו ובעיקר אהב את הזוגיות.

סמוך לגיוסו עבר את מבדקי הטיס והגיע לגיבוש, אך מסיבה רפואית לא סיים אותו. טל גויס לצה"ל במרץ 2001 ובחר להתנדב לחטיבת "גבעתי", ומכאן ואילך נרקם סיפור אהבה בינו לבין החטיבה. תחילת המסלול הייתה בטירונות ובאימון המתקדם, שטל סיים כמצטיין פלוגתי. משם המשיך לקורס מ"כים (מפקדי כיתות) מוקדם, סיים כחניך מצטיין וחזר כמ"כ לפלוגת טירונים. וכך כתבו בשנת 2002 חיילי המחלקה למ"כ ברדוגו: "כשעצרנו בדרך, לימדת אותנו להעיף 'הקשב', וכולנו נקרענו מצחוק. מאז כבר הבנו שאתה אחד המ"כים הכי תותחים שהמחלקה הזאת הולכת להכיר. במהלך כל הזמן שלנו ביחד התייחסת לבעיות של החיילים כמו שצריך. ידעת את הגבול בין צחוק לרצינות ... המקצועיות שלך תמיד הייתה ברמה גבוהה, ובעבר (לפני שגידלת לך כרס בפלחוו"ד), היה לך כושר מטורף, עד כדי כך שבמד"סים היינו בקושי נסחבים אחרי הבוקסר הצהוב וחולצת הבטן של אורנג'!".

עוד בטרם סיים טל את תפקידו כמ"כ, נשלח לקורס קצינים, וכבר בתחילתו בלט בשקט הנפשי שלו וברצון האדיר שהפגין ללמוד ולהתפתח. סיפר מפקד הצוות: "הייתה בו צניעות כל כך מיוחדת ונדירה; גם מבחינה מקצועית הוא ללא ספק מהבולטים בצוות: דייקן, ממושמע מאוד. לפני הכול - טל היה אדם ... תמיד תפסתי את טל כאחד המנהיגים השקטים של הצוות". בסיום קורס הקצינים הגיע טל, לפי בקשתו, לפלוגת החוד של גדוד "שקד" (גדוד 424) ב"גבעתי", שם שימש מפקד מחלקה שהוצבה ברצועת עזה.

טל היה מוטרד מאוד מתפקיד המ"מ, מאחר שהיה עליו לפקד על חיילים ותיקים ממנו או כאלה שהיו אתו בטירונות. לאחר נפילתו נמצאה בין חפציו מחברת שבה כתב עוד במהלך קורס הקצינים את עקרונות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

עבודתו: "דרך העבודה שלי - הצבת נורמות בדבר מקצועיות ומשמעת. הקונץ הוא לעשות הכול עם החיילים, וכל מה שאתה דורש מהם - אתה צריך לעשות אתם, וכמו כן כל שאר הסגל - להיות פתוח עם החיילים ולדאוג לכל צורכיהם. הדאגה לפרט צריכה להיות ברמה גבוהה ביותר - להתחייב לשמוע כל אחד, אך לא חובה להסכים - בסוף אני מחליט, אך אני מבטיח להקשיב - פתוח להצעות וללמוד מהחיילים - חיזוק מקצועיות הוותיקים וחינוך הוותיקים לעזרה לצעירים וללמד אותם את המקצועיות שלהם".

במהלך שירותו כמ"מ זכה טל בשתי תעודות הצטיינות: את האחת קיבל בראש השנה תשס"ד ממפקד האוגדה, תת-אלוף גד שמני, על מצוינות, מקצועיות, מסירות ודוגמה אישית; השנייה הוענקה לו בנובמבר 2003 מהמפקדים והלוחמים של גדוד "שקד" על היותו קצין מצטיין גדודי בתקופת תעסוקה מבצעית בפאת שדה. אך טל שמר על צניעות, לא התהדר בהישגיו ולא מיהר לחשוף את דבר הצטיינותו, ו"רק לעתים סיפר כבדרך אגב כי צוין לטובה במסגרת זו או אחרת", כפי שמספר אביו.

בהגיעו לפלחון"ד, כתב טל מכתב לחברתו עדי, ובו הוא מציג, בין היתר, מעין משוואה הפוכה: "יש עוד דבר שאני רוצה שתדעי: שאת אחד הדברים המשמעותיים ביותר שמחזק אותי כן להישאר כאן וכן לעשות מה שאני עושה. אני מרגיש שככל שאני אוהב אותך יותר, כך אני יותר רוצה להישאר פה ולעשות את מה שאני עושה. ועכשיו אני אסביר לך את המשוואה המוזרה הזאת. אני בחרתי לבסוף להיות קרבי, להיות קצין, ובסופו של דבר להיות מ"מ בפלחון"ד (שבלי ספק היא הפלוגה הטובה בגדוד ואותה לוקחים לכל הפעילויות המסוכנות, החשובות והאיכותיות ביותר), כי אני מאמין שחייבים להגן על הארץ הזאת, כי באמת אין לנו לאן ללכת, וזה המקום שבו אנו חיים ושבנו נישאר, ואנחנו חייבים להיות חזקים ולהישאר ולהילחם על המקום הזה...".

כמ"מ נשלח טל להעביר אימון נשק בן שבוע לתלמידי המכינה הקדם-צבאית של עצמונה בבא"ח (בסיס אימונים חטיבתי) "גבעתי", וגם שם השאיר את חותמו בלב החניכים. וכך כתב אחד מהם: "טל הותיר בי רושם עז שלא יישכח. מפקד שמצד אחד קשוח ולא מתפשר (קצת מפחיד), ומצד שני עדין ומתחשב. כל כך מקצועי, ועם זה כל כך עניו ושקט, שמדבר רק כמה שצריך. בסוף האימון אני זוכר איך טל חיבק אותנו, כאילו היינו חברים שלו שנים. בסך הכול הכרנו שבוע - אבל זה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

היה טל... את האישיות המדהימה הזאת אני לא שוכח... אנשים כאלה לא פוגשים כל יום".

עם סיום תפקידו כמ"מ, מונה טל לסמ"פ (סגן מפקד פלוגה) של פלוגת החוד בגדוד "שקד". כמה חודשים לאחר מינויו לתפקיד זה, באפריל 2004, זכה ממפקד חטיבת "גבעתי", אלוף-משנה אייל אייזנברג, בתעודת הוקרה והערכה על הצטיינות במילוי תפקידו, תוך גילוי מקצועיות ודבקות במשימה. באוגוסט 2004 כתב מפקד גדוד "שקד" היוצא, סגן-אלוף משה אור, בספר חומש שהעניק לכל הקצינים, הקדשה מיוחדת לטל: "קצין תותח, להסתכל עליך ולראות את גדוד 'שקד' - סטנדרטים ודרישות גבוהות מעצמך ומחייליך, מקצועיות, מסירות, משמעת וצניעות. אתה תהיה מ"פ מצוין, גאה להיות מפקדך. תודה לך על היותך מפקד בתקופה מורכבת זו. בהצלחה בהמשך הדרך".

לאחר כחמישה חודשים שבהם שימש סמ"פ, הוצע לטל להמשיך לתפקיד מ"פ (מפקד פלוגה), וכן הוצעו לו כמה מסלולים לבחירה. טל התלבט רבות בין רצונו להמשיך ולתרום כמ"פ לבין רצונו להשתחרר, לצאת לאזרחות, לבלות ולטייל עם עדי בעולם, ובד בבד להמשיך ולממש את אהבתו הישנה לספורט.

ב-1 באוגוסט 2004 יצא טל עם משלחת קציני צה"ל לפולין - "עדים במדים". זו הייתה חוויה מורכבת ומשמעותית, אשר הותירה בו רושם עז, ונדרש לו זמן מה לעבד את הרשמים עם עצמו. את משפחתו שיתף בתחושות רק כמה שבועות לאחר מכן, כאשר הקרין על מסך בבית את אשר צילם בפולין. כל תמונה שהוצגה זכתה להסברים נרחבים, ודבריו הובעו בהתרגשות, בלהט ובעוצמה רבה. ניכר בטל כי החוויה חידדה בו את תחושת האחריות והשליחות בתפקידו כקצין בצה"ל והעצימה את גאוותו על עצם היותו קצין במדים, המניף את דגל ישראל באתר הזיכרון של מחנה ההשמדה אושוויץ. וכך אמר טל לאחר הביקור בפולין: "אם מישהו לא יודע מה הוא עושה כאן בארץ הזאת ובשביל מה הוא נלחם, הוא צריך לנסוע לפולין ולהבין".

ביום חמישי, ח' בתשרי תשס"ה (23.9.2004), קצת לפני השעה שש בבוקר, הגיעו לאזור היישוב מורג שלושה מחבלים פלסטינים. רוב חיילי המוצב היו עסוקים בשעה זו בפתיחת ציר במורג, כדי לאפשר לאנשי היישוב לצאת ממנו. המחבלים ניצלו עובדה זו וחדרו למוצב הסמוך ליישוב. בשלב הראשון ירו צרור לעבר החמ"ל והרגו שני חיילים: סמל-ראשון

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ישראל לוטטי וסמל-ראשון ניר סמי (סימו). טל שהה בחדרו בשעה זו; הוא שמע את קולות הירי, ניסה לצאת מהחדר בנשק דרוך, בכוונה לחתור למגע עם המחבלים, אך נורה ונהרג עוד בטרם הספיק לפתוח את הדלת. בן עשרים-ושתיים היה בנופלו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל שבירושלים. הניח הורים, שני אחים ואחות. לאחר מותו הועלה לדרגת סרן. הוריו ביקשו לתרום את אבריו ולסייע בהצלת חייהם של אחרים, והם אכן נענו.

שעות מועטות לפני שנהרג, צולם טל והתראיין לעיתון חיילי צה"ל "במחנה". דבריו מקבלים משמעות מצמררת ובלתי נתפסת: "חייל יכול לעמוד בש"ג של היישוב - חייל טוב, שומר כמו שצריך - אבל מספיקות עשר דקות שבהן הוא לא ערני, כדי שיחדור לו מחבל מתחת לאף, ואז מה שווה כל חצי השנה שאתה יושב פה בקו?...".

עשרה ימים לאחר נפילתו של טל, נערך מפגש של חברי המשלחת לפולין, בהשתתפות המשפחה וכן עדי, חברתו. במפגש דיבר מפקד הצוות בשם של חברי המשלחת: "הספקנו להכיר את טל, אמנם למשך תקופה קצרה, ולמרות התקופה הקצרה, טל נחרט בזיכרונו בצניעותו, בשקט הנפשי שהקריין. תמיד מתעניין, רואה את המראות הקשים ומתעדם במצלמתו. ראינו אותו גאה במדים ובכומתת חטיבת 'גבעתי', גאה על כך שנשלח כנציג החטיבה למסע 'עדים במדים'!". במעמד זה נמסרו למשפחה כל חומרי התיעוד של המסע, לרבות האיגרת של חברי המשלחת לטל: "נפלה בחלקנו הזכות להכירך, ולו לשבוע קצר. נזכור אותך לעד, את צניעותך, את השקט הפנימי, את החיוך והסיוע שהצעת לחבריך. על הדוגמה האישית ועוז הרוח שלך עוד יחונכו דורות רבים של לוחמים".

מדברי מפקדיו ופקודיו: "הוא לא פחד או הוטרד מכלום, צחק תמיד וקיבל הכל בכיף. החיילים שלו אהבו והעריצו אותו, ולא היו לו שום חששות מהשירות".

סגן-אלוף עופר לוי, מג"ד "שקד", מציין: "טל היווה דמות פיקודית משמעותית וחשובה בחיי הפלוגה. כבר בתחילת דרכו כלוחם בגדוד, ולאחר מכן כמפקד כיתה, התבלט והפגין יכולת מנהיגות, לצד שאיפה מתמדת למצוינות. טל עלה בסולם הדרגות, היה למפקד מחלקה בפלוגת החוד ולאחר מכן לסגן מפקד הפלוגה. טל היה הקצין הטוב ביותר בגדוד, ובשל כך היה המועמד המוביל לתפקיד המ"פ. בכל תפקידיו בגדוד השפיע טל באופן יוצא דופן על עשרות לוחמים ששירתו תחת פיקודו והעריצו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אותו. טל התאפיין במנהיגות ייחודית, המשלבת סטנדרטים מקצועיים גבוהים, בד בבד עם חמימות אנושית".

התקשורת הכתובה והאלקטרונית סיקרה בהרחבה את האירועים שהתרחשו במורג ואשר הובילו לנפילתם של טל וחייליו. בגיליון דצמבר 2004 של "גילון" - כתב העת של המינהל הקהילתי גילה - הוקדש דף לזכרו. משפחתו של טל קיבלה מכתבים רבים, שבהם מצטיירת דמותו הנערצת כמפקד, לוחם, חבר וכאדם, ועולה בהם האהבה הרבה וההערכה שזכה לה. כתב רון לאמו של טל: "אני יכול להגיד לך שגידלת בן למופת, והיום, בפרספקטיבה שונה של מישהו שנמצא רחוק מהכול, אני מבין את הגדולה שלו עוד יותר ואת כמות ההשפעה שלו עליי ועל ההתנהגות שלי כמפקד וכבן אדם".

כתב שחר: "כשאני חושב עליך, הדבר הראשון שעולה לנגד עיניי הוא החיוך שלך, למרות שהיית מפקד קשוח ולא היית מוכן להתפשר על מקצועיות ועל הכול בעצם - תמיד ידעת גם לצחוק ולהיות חבר של כולם, אבל בשבילי, טל, היית כמו אח גדול".

ב-8.11.2005, במלאות שנה לנפילתו של טל, התכנסו בתיאטרון ירושלים מאות קרובי משפחה, מכרים, חברים, מפקדים ופקודים, לערב זיכרון ייחודי ומרגש שהנחתה השחקנית ירדן בר-כוכבא. בפתחת הערב נשאה דברים רונית, אמו של טל: "... טל, אני יודעת כי נהנית מכל דבר שעשית בחיך - מהשחייה, מהכדורסל, מהלימודים והבילויים, מכל תפקיד ותפקיד שעשית בצבא ובעיקר מהזוגיות הנפלאה עם עדי. ... טל, ידעת לבחור חברים מדהימים, המלווים אותנו עכשיו, כשאתה חסר. כולם מספרים על טל השובב, השחקן והרגיש, ומאידך - טל הרציני, השקול, המקצוען, האמיץ, הבטוח והמפקד הנערץ. כולם זוכרים את החיוך שלך שכל כך חסר. טל, הסיפורים עליך ממלאים אותנו גאווה עד אין קץ, ומאידך גם רגשות פספוס עצומים והבנה גדולה עוד יותר מה איבדנו. ... טל, מה שנותן לנו כוח להמשיך הלאה היא המחשבה על מה שהיית, על שמחת החיים שהייתה טבועה בך ונחישות דרכך".

ערב הזיכרון נקרא "טל ברדוגו - ילד של החיים". הוא צולם ונערך ומופיע בתקליטור DVD.

לזכרו של טל הוקם אתר אינטרנט בכתובת: <http://tal-bardugo.ad-.olam.co.il>

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טל אהב מאוד את שירותו ב"גבעתי", ולאורך כל הדרך הציב יעדים וכבש אותם - כל יעד קשה מקודמיו.

טל התגייס והביא עימו לצבא אמונה גדולה בזכות קיומה של המדינה, ערכים חינוכיים וערכים ציוניים - שאותם דרש תחילה מעצמו, ואחר כך מפקודיו. יהי זכרו ברוך.

סרן **טל ברדוגו** ז"ל

1982-2004

סיפור חייו

סרן טל ברדוגו ז"ל – סיפור חייו

טל נולד ביום שלישי י"ט בתשרי התשמ"ג, חול המועד סוכות. 5.10.1982.

הבן הבכור לרונית ומוריס ואח לעוז, אור ושחר.

טל גדל בשכונת רמות בירושלים ולמד בבית הספר היסודי "רמות ג".

כאשר היה בן עשר, עברה המשפחה לגור בשכונת גילה.

טל המשיך את לימודיו בביה"ס "גילה ג", ומשם עבר לחט"ב ולתיכון "מקיף גילה".

טל היה ילד סקרן ואהב ללמוד בדרכו שלו. חייכן, בעל חוש הומור ורגיש לזולת. הייתה לו נטייה

למקצועות הריאליים ועסק בספורט.

שנים רבות השתתף טל בחוגי ספורט שונים, בעיקר בתחום השחייה והכדורסל.

בחטה"ב למד טל בכיתת ספורט. הוא שחה במסגרת אגודת ה"פועל ירושלים", צלח את הכנרת ואת

ים סוף והשתתף באירועי שחייה נוספים.

בבית הספר התיכון בחר טל בפיסיקה ובכימיה כמקצועות מגמה. היה לו ראש מבריק למקצועות

אלו, ואחת המורות כתבה עליו: "טל בחר במסלול המקצועות המדעיים הקשים ויכול להם. מעולם

לא ויתר על החיוכים, הבילויים, החברה הכדורסל וכל מה שיכול בן עשרה לדמיין, להספיק. עם

זאת, הכינוי "חרשן" היה מטל והלאה. הכל התנהל אצלו כאילו במקרה".

טל הקפיד לשלב בחייו הומור והמון קלילות, ורוב הזמן ספורט.

טל אהב לבלות עם חבריו ועם חברותיו. בעיקר אהב את הזוגיות.

לאחר שסיים את לימודיו בתיכון, הספיק טל לטייל ביוון ובטורקיה וכן עבד כמה חודשים עם אביו

במוסך שבבעלותו עד לגיוסו לצה"ל.

טל עבר מבדקי טיס והגיע לגיבוש, אך לא סיים אותו מסיבה רפואית. טל בחר להתגייס ל"גבעתי"

ומאז החל סיפור האהבה לחיל. טל סיים את הטירונות והאימון המתקדם כמצטיין פלוגתי, משם

המשיך לקורס מ"כים מוקדם, סיים כחניך מצטיין וחזר כמ"כ לפלוגת טירונים.

דברי המחלקה למ"כ ברדוגו (נכתב בשנת 2002): "כשעצרנו בדרך, לימדת אותנו להעיף הקשב,

וכולנו נקרענו מצחוק. מאז כבר הבנו שאתה אחד המ"כים הכי תותחים שהמחלקה הזאת הולכת

להכיר. במהלך כל הזמן שלנו ביחד התייחסת לבעיות של החיילים כמו שצריך. ידעת את הגבול בין

צחוק לרצינות, ואפילו צחקת איתנו בח"תים כמו שמ"כ טירונים בדרך כלל לא עושה. המקצועיות

שלך תמיד הייתה ברמה גבוהה, ובעבר, (לפני שגידלת לך כרס בפלח"ד), היה לך כושר מטורף עד

כדי כך שבמד"סים היינו בקושי נסחבים אחרי הבוקסר הצהוב וחולצת הבטן של אורנג'.

עוד טרם סיים את תפקידו כמ"כ נשלח טל לקורס קצינים וכך כתב מפקד הצוות שלו מקורס הקצינים: "הערכתי מאוד את טל, וכבר מהימים הראשונים הוא בלט בעיניי מאוד. השקט הנפשי שלו, הרצון האדיר ללמוד ולהתפתח. היתה בו צניעות כל כך מיוחדת ונדירה. גם מבחינה מקצועית הוא ללא ספק מהבולטים בצוות, דייקן, ממושמע מאוד. לפני הכול- טל היה אדם... תמיד תפסתי את טל כאחד המנהיגים השקטים של הצוות". בסיום קורס הקצינים הגיע טל, לבקשתו, לפלח"ד של גדוד שקד, גבעתי, שם היה מ"מ ברצועת עזה.

טל היה מוטרד מאוד מתפקיד המ"מ, מאחר שהיה עליו לפקד על חיילים ותיקים ממנו או כאלה שהיו אתו בטירונות. לאחר שטל נהרג, נמצאה בין חפציו מחברת ובה כתב את עקרונות עבודתו (הדברים נכתבו עוד במהלך קורס הקצינים). להלן הציטוט: "דרך העבודה שלי-

- הצבת נורמות בדבר מקצועיות ומשמעת. הקונץ הוא לעשות הכול עם החיילים, וכל מה שאתה דורש מהם. אתה צריך לעשות אתם, וכמו כן כל שאר הסגל.
- להיות פתוח עם החיילים ולדאוג לכל צורכיהם. הדאגה לפרט צריכה להיות ברמה גבוהה ביותר.
- להתחייב לשמוע כל אחד, אך לא חובה להסכים- בסוף אני מחליט, אך אני מבטיח להקשיב.
- פתוח להצעות וללמוד מהחיילים.
- חיזוק מקצועיות הוותיקים וחינוך הוותיקים לעזרה לצעירים וללמד אותם את המקצועיות שלהם."

במהלך שירותו כמ"מ זכה טל בשתי תעודות הצטיינות: האחת ממפקד האוגדה, תא"ל גד שמני, בראש השנה התשס"ד (23.9.03) על מצויינות, מקצועיות, מסירות ודוגמה אישית, והשנייה מהמפקדים והלוחמים של גדוד שקד, בנובמבר 2003, על היותו קצין מצטיין גדודי בתקופת תע"מ פאת שדה.

בהגיעו לפלח"ד, כתב טל מכתב לחברתו עדי ובו הוא מציין מין משוואה הפוכה, ולפיה, ככל שהוא אוהב אותה ואת משפחתו יותר, כך הוא מרגיש צורך להיות בבסיס על מנת להגן עליהם: "יש עוד דבר שאני רוצה שתדעי, שאת אחד הדברים המשמעותיים ביותר, שמחזק אותי כן להישאר כאן וכן לעשות מה שאני עושה. אני מרגיש, שככל שאני אוהב אותך יותר, כך אני יותר רוצה להישאר פה ולעשות את מה שאני עושה. ועכשיו אני אסביר לך את המשוואה המוזרה הזאת. אני בחרתי לבסוף להיות קרבי, להיות קצין ובסופו של דבר להיות מ"מ בפלח"ד (שבלי ספק היא הפלוגה הטובה בגדוד ואותה לוקחים לכל הפעילויות המסוכנות, החשובות והאיכותיות ביותר). כי אני מאמין שחייבים להגן על הארץ הזאת כי באמת אין לנו לאן ללכת, וזה המקום שבו אנו חיים ובו נישאר, ואנחנו חייבים להיות חזקים ולהישאר ולהילחם על המקום הזה"....

כמ"מ נשלח טל להעביר אימון נשק בן שבוע לתלמידי מכינה קדם- צבאית של עצמונה בבא"ח גבעתי, שם השאיר רושם עז על החניכים. כך כתב אחד החניכים במכתב שהביא להורים, לאחר שטל נהרג: " טל הותיר בי רושם עז שלא יישכח. מפקד שמצד אחד קשוח ולא מתפשר (קצת מפחיד) ומצד שני עדין ומתחשב. כל כך מקצועי ועם זה כל כך עניו ושקט, שמדבר רק כמה שצריך. בסוף האימון אני זוכר איך טל חיבק אותנו, כאילו היינו חברים שלו שנים. בסך הכול הכרנו שבוע- אבל זה היה טל... את האישיות המדהימה הזאת אני לא שוכח... אנשים כאלה לא פוגשים כל יום".

לאחר שסיים תפקידו כמ"מ, מונה טל לסמ"פ של הפלחו"ד בגדוד שקד. כמה חודשים לאחר מינויו לתפקיד זה, באפריל 2004, זכה טל ממח"ט גבעתי, אל"מ אייל אייזנברג, בתעודת הוקרה והערכה על הצטיינות במילוי תפקידו תוך גילוי מקצועיות ודבקות במשימה. באוגוסט 2004 כתב מג"ד שקד היוצא, סא"ל משה אור, על גבי חומש שהעניק לכל הקצינים הקדשה מיוחדת לטל: " קצין תותח, להסתכל עליך ולראות את גדוד שקד – סטנדרטים ודרישות גבוהות מעצמך ומחיילך, מקצועיות, מסירות משמעת וצניעות. אתה תהיה מ"פ מצוין, גאה להיות מפקדך. תודה לך על היותך מפקד בתקופה מורכבת זו. בהצלחה בהמשך הדרך".

לאחר כחמישה חודשים שבהם שימש סמ"פ, הוצע לטל להמשיך לתפקיד מ"פ, והוצעו לו מספר מסלולים לבחירה. טל התלבט רבות, בשל רצונו מצד אחד ללמוד, לטייל בעולם ולחזור לאהבתו הישנה: הספורט, ובין רצונו מצד שני להמשיך ולתרום כמ"פ. בטרם החליט הוצע לו לצאת במשלחת לפולין.

ב 1 באוגוסט 2004 צורף טל למשלחת "עדים במדים" - משלחת קציני צה"ל לפולין. חווייה שהייתה קשה לו מאוד והותירה בו רושם עז. את המשפחה שיתף בחווייה זו רק כמה שבועות לאחר מכן, כאשר הקריין על מסך בבית את אשר צילם בפולין. כל תמונה שהוצגה זכתה להסברים נרחבים, ודבריו הובעו בהתרגשות, בלהט ובעוצמה רבה. ניכר היה כי גאה הוא על עצם היותו קצין במדים, המניף את דגל ישראל על אדמת פולין. החווייה חידדה והעצימה בו את תחושת האחריות והשליחות בתפקידו כקצין בצה"ל. כך אמר טל לאחר הביקור בפולין: "אם מישהו לא יודע מה הוא עושה כאן בארץ הזאת ובשביל מה הוא נלחם, הוא צריך לנסוע לפולין ולהבין".

עשרה ימים לאחר נפילתו של טל, התקיים מפגש של חברי המשלחת לפולין. המשפחה וחברתו של טל, עדי, נטלו חלק במפגש זה. כך נחרט טל בזיכרונם של חבריו למשלחת, כפי שהוקרא ע"י מפקד הצוות: "אנחנו חברי צוות אחד של מחזור כ"ה, הספקנו להכיר את טל אמנם למשך תקופה קצרה, ולמרות התקופה הקצרה, טל נחרט בזיכרוננו בצניעותו, בשקט הנפשי שהקריין, תמיד מתעניין, רואה את המראות הקשים ומתעדם במצלמתו. ראינו אותו גאה במדים ובכומתת חטיבת גבעתי. גאה על כך שנשלח כנציג החטיבה למסע "עדים במדים".

במעמד זה נמסרו למשפחה כל חומרי התייעוד של המסע, לרבות אגרת לטל וזו לשונה: "נפלה בחלקנו הזכות להכירך, ולו לשבוע קצר, נזכור אותך לעד, את צניעותך, את השקט הפנימי, את החיוך והסיוע שהצעת לחבריך. על הדוגמה האישית ועוז הרוח שלך עוד יחונכו דורות רבים של לוחמים".

ביום ה', 23.9.04, קצת לפני השעה 6 בבוקר, הגיעו לאזור היישוב מורג שלושה מחבלים, רוב חיילי המוצב היו עסוקים בשעה זו בפתיחת ציר במורג, כדי לאפשר לאנשי היישוב לצאת ממנו. המחבלים ניצלו עובדה זו וחדרו למוצב שליד מורג. בשלב הראשון ירו צרור לעבר החמ"ל והרגו שני חיילים: סמ"ר ישראל לוטטי וסמ"ר ניר סמי. טל שהה בחדרו בשעה זו. הוא שמע את קולות הירי, ניסה לצאת מהחדר בנשק דרוך בכוונה לחתור למגע עם המחבלים, אך נורה ונהרג, עוד בטרם הספיק לפתוח את הדלת.

שעות מועטות לפני שנהרג באירוע חדירת המחבלים למוצב מורג, צולם והתראיין טל לעיתון חיילי צה"ל "במחנה". בראיון זה אמר טל בצורה מצמררת, שמספיקות דקות ספורות של חוסר ערנות לחדירת מחבל מתחת לאף. לדבריו: "חייל יכול לעמוד בש"ג של היישוב-חייל טוב, שומר כמו שצריך- אבל מספיקות עשר דקות שבהן הוא לא ערני, כדי שיחדור לו מחבל מתחת לאף, ואז מה שווה כל חצי השנה שאתה יושב פה בקו?..".

מדברי מפקדיו ופקודיו: "הוא לא פחד או הוטרד מכלום, צחק תמיד וקיבל הכול בכיף. החיילים שלו אהבו והעריצו אותו ולא היו לו שום חששות מהשירות".

סא"ל עופר לוי, מג"ד שקד, מציין: "טל היווה דמות פיקודית משמעותית וחשובה בחיי הפלוגה. כבר בתחילת דרכו כלוחם בגדוד שקד ולאחר מכן, כמפקד כיתה, התבלט והפגין יכולת מנהיגות לצד שאיפה מתמדת למצוינות. טל עלה בסולם הדרגות, היה למפקד מחלקה בפלוגת החוד ולאחר מכן לסגן מפקד הפלוגה. טל היה הקצין הטוב ביותר בגדוד, ובשל כך היה המועמד המוביל לתפקיד המ"פ. בכל תפקידיו בגדוד השפיע טל באופן יוצא דופן על עשרות לוחמים ששירתו תחת פיקודו והעריצו אותו. טל התאפיין במנהיגות ייחודית, המשלבת סטנדרטים מקצועיים גבוהים, כד בבד עם חמימות אנושית".

טל אהב מאוד את שירותו בגבעתי, ולאורך כל הדרך הציב יעדים וכבש אותם, כל יעד קשה מקודמיו.

טל התגייס והביא עימו לצבא אמונה גדולה בזכות קיומה של המדינה, ערכים חינוכיים וערכים ציוניים - שאותם דרש מעצמו תחילה ואחר כך מפקודיו.

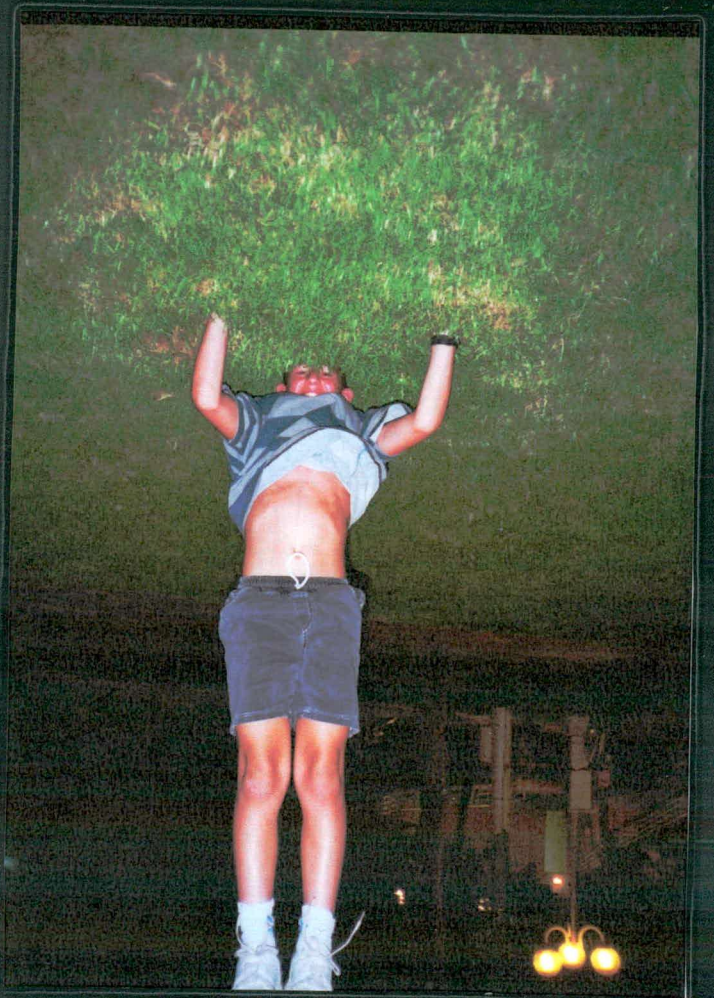
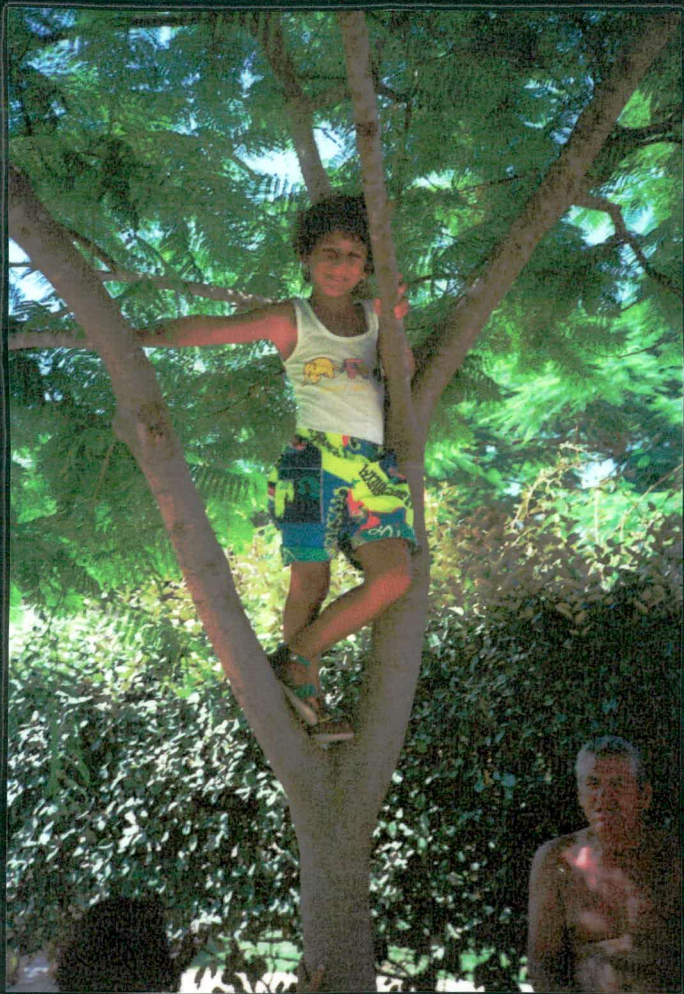
סרן של ברדוגו ז"ל
נזכור אותך תמיד

תחנות

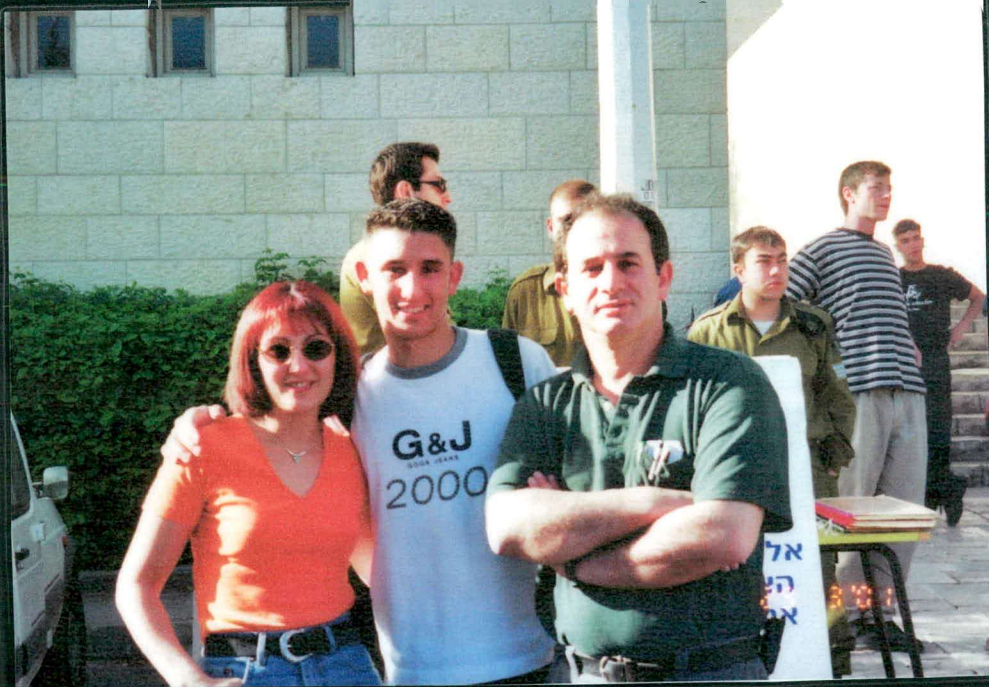

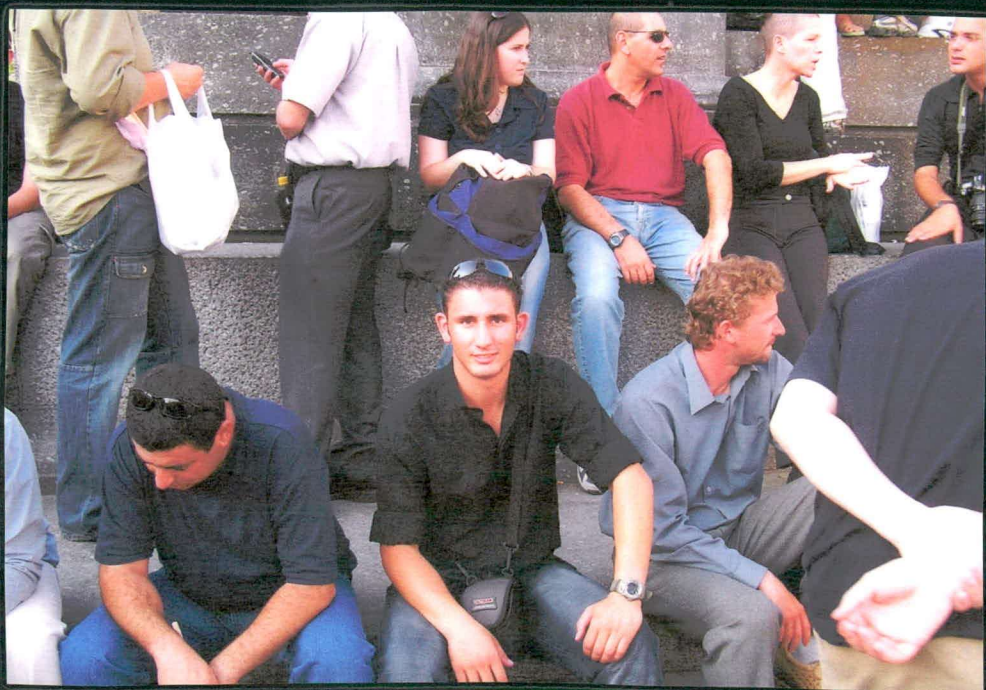

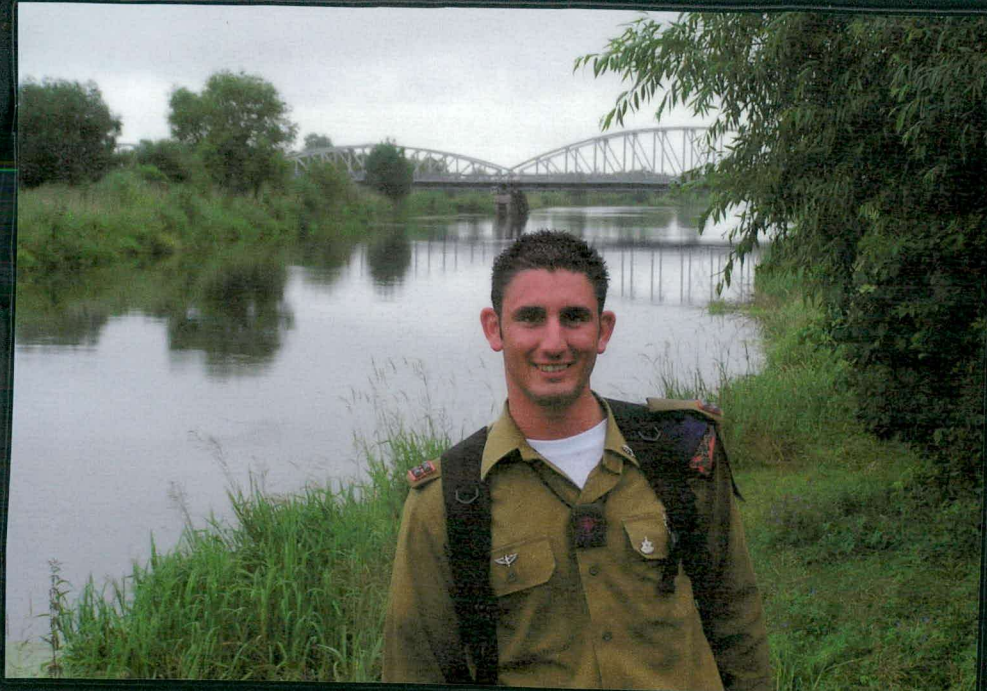

סדן של ברדוגו ז"ל
נזכור אותך תמיד

מכתבים לטל
מהמשפחה

על מנוח שלי

הינה קמתי וכשחמתי איך הצו"ח הסתת
 שהם מחיבות אלן הנה באלה
 יתלהב שמהם לא הסבה אלן אלן הכתמי
 סבסגית הצו"ח אלן פרחתה קאת הצו"ח
 יזמתה קן קצווה באמצע ח"ה מאהבים ולהביט
 סביבי וליאלת שהכתי אלן אלן לא מספיק
 ופירעאל להביט על האחי שלך ולאלת כמה קמ
 דומים לך ספר בנצרות והשליה והכותה הנה
 ובתלים קאלת שהזמן האפשרי לך יצרתה אחרך
 עוד הרבה על כמו אלן בשהחברים שלך מצדדים
 עליון הו שווע את קאלתה ואל צורת החטקה שנשעתיקהם
 ולכן לא מצויה קהילתך קשילן הציונותה קהילת
 בכלן נעדרת על הצו"ח שומרתה ילני קיבקות
 פ'מאלס במקום לכות הכבו קצוצות משלה
 אלן עם משימה על אלמי את האמת עברו
 כי מחטקות על סיטאלזה כפאלת ותמיד קא יצדתי
 איך קוים דבה ככה מאין אללים אלפסיים פוחות
 לך אחר הטבות הזה והסיפורים עליון וכמוהו
 ההכרות איך שמסתבה קא מספיק עזרתה את
 מישיט עוצמות וכוות עזוילים ואתה מהיום יום שלפני
 על בעצמות הצו"ח שלך ובצדך הקיים שלך

11.8.2005

טל, מתוק שלי, ילד יקר שלי

עברה כמעט שנה ואני צדיין לא מאמינה, לא תופסת ונראה כי לצולט עם לא אתפוס
כי אתה אינק.

אף שאין רצ, דקה, שנייה ביום ופליזה שאיני חושבת עליך, מתאמצת אליך ורואה
אותך בדמיוני. אני רואה את תנועותיך, שומעת את קולך וצחוקך, חושבת ותופה מה
תאמר על זה ומה תאמר על זה, יודעת מה אתה שונא ומה אתה אוהב.
כל חייך עוברים לפניי, מרצע לידתך ועד לרצע הנורא מכל בו נלקחת מאיתנו.

כשנולדת, הינו אבא ואני ממש צעירים, כמעט ילדים, היית הראשון שקרא לנו אבא
ואמא. היית תינוק חמוד וכיין שלא נתן לנו לישון לילה אחד שלם.
אני לזכרת את המילים הראשונות שלך, את הצעדים הראשונים שלך, את יומך הראשון
בגן ובכיתה א' וכן, עם את יומך הראשון בצבא.
את הקונצרט שלך כילד, את שירי השטות שלמדת מסבא לשי.
ואיך מילד צדין וסאור, הפכת אט אט לנער בוסר, ואבר מקסיט.
הסתכלתי עליך בהערצה.

היית שחיין נפלא, ספורטאי מצטיין, בן אהוב וחבר נפלא. אני לזכרת אחר צהריים אחד,
היית בערך בסוף כיתה יא' פשתי אותך בקניון והנה אתה הילד הקטן שלי, צועד
מחובק עם נצרה, הסתכלתי עלייך באושר, אהבתי לראות את הלואיות הנפלאה שיצרת.

אהבתי את השיחות שלנו, כשהיית נצר, עד השעות הקטנות של הילדה, אהבתי לפגות
איתך, לפגות לך ואיתך בלדים, לשבת איתך בבית קפה.
תמיד הופתעתי לשמוע את המבוכה שלך, כשאמרתי לך בטלפון כמה אני אוהבת אותך
ומתאמצת אליך.

טל, אני יודעת כי נהנית מכל דבר שעשית בחייך מהשחייה, מהכדורסל, מהלימודים
הבילויים, מכל תפקיד ותפקיד שעשית בצבא ובציקר מהלואיות הנפלאה עם צדי.
אהבת מאוד בדיחות, מופצי סטנד אפ ואף ידעת לחקות אותם בצורה מדהימה.

טל, ידעת לבחור חברים מדהימים, המלווים אותנו צכשיו כשאתה חסר.
כואב מספרים על טל השופה, השחקן והראש ומאידך טל הרציני, הסקול, המקצוען,
האמיץ, הכטוח והמפקד הנצחי.
כואב לזכרים את החיוך שלך שכל כך חסר.

טל, הסיפורים עליך ממלאים אותנו לאוה, עד אין קץ ומאידך גם רגשות כספוס
עצומים והבנה גדולה עוד יותר מה איבדנו.

טל, מאז שהלכת חיינו השתנו לאמרי, כן, באופן מוזר החיים משיכים אך שום דבר
אינו נראה כמו קודם.

השם אמנם לזרחת, אך אורה לזר פחות, הכרחים פורחים, אך צבעם דהוי צכשיו
והצואם ככלל נראה פחות שח.

טל, מה נותן לנו כוח להמשיך הלאה, היא המחשבה על מה שהיית, על שחת החיים
שהיית טבועה בק ונחישות דרכך.

טל, אם אתה מביט צכשיו עלינו מלאמצה, אני מקווה שאתה לאה בזה שאתה רואה.
אני בכל אופן שומעת אותך אומר לי "כמו שצריך אמא, כמו שצריך".

טל, שפי אני לאה בק, אהבת אותך ומתעצצת אלייך מאוד מאוד.

אמא

סיפורים על אחי הגדול

13.05.05

טל היה אחי הגדול

טל היה אחי הגדול והוא היה כמעט היה בן 22 כשהוא נהרג במורג. ויש לי עוד שני אחים: עוז ואור.

כשהייתי קטנה טל תמיד עשה לי הפתעות הוא היה בא לקחת אותי מהגן וכל הילדים בגן שאלו: אתה חייל? אתה לוחם? והוא היה עונה כן.

טל מגיע מהצבא

כל פעם שטל היה מגיע מהצבא תמיד היה מצלצל הרבה פעמים בפעמון של הבית. ואנחנו היינו אומרים: רגע, רגע! והוא היה ממשיך וכשהיינו פותחים לו הוא היה נקרע מצחוק. ואז אני ועדי שזאת חברה של טל היינו אומרות: "נה נה בננה תחת של בננה" ואז היינו בורחות לחדר שלו. אני ועדי היינו נגדו במלחמת כריות. והוא היה לוקח לי את הראש דופק לי אותו על המיטה שלו.

התעודות של טל

טל היה ילד נדיב מאוד כשהוא קיבל מתנה קורס צניחה הוא ויתר עליו בשביל מישהו אחר שרצה. והוא קיבל כל תעודת הצטיינות על כל קורס שהוא עשה.

(נכתב ע"י מוריס אבא של טל)

07.11.05

שנה צברה מאז נהרס טל. שנה שנראה כי חלפה כמו יום, וכך
יום בה נראה שחלף כמו שנה.

טל נולד כשהייתי בן 22, כך שבצמט הוא היה לי לחבר.
דברים רבים עשינו ביחד.
כשצטרתי לו בהכנת שיצורי הבית, למעשה למדתי איתו:
תנ"ך, מתמטיקה ופיסיקה. אפילו שחייה למדנו ביחד; רק
שאני עדיין בקושי צ'ץ, והוא הפך לשחיין מצוין.

אסיפות ההורים בבית הספר עם טל היו עבורי חוויה. טל היה
בצל עקרונות, יסיר באימתו מול המורים. הוא הביע את
דעותיו בכנות וביסירות. תמיד השמיץ את דעתו - עם
כשהדבר היה צלול לפסוק בו.

טל היה אח נהדר: דואג, מאונן ומחבק. את צול היה לוקח
לבית הספר. אני לוכד את תחושת האחריות והאכפתיות שלו
כלפי צול בכל אותן שנים שלמדו ביחד. יחד הם שחו בנבחרת
השחייה של "הפועל ירושלים", יחד צלחו את הכינרת. וכשצול
החל לקבל לימונים לצבא, טל אמר לו בנחרצות: "אתה
הולך רק לטבעתי".

מיום ששחר נולדה, לא הפסיק להתפעל ממנה. כיצד גדלה,
אופן הדיבור שלה. כל "הברקה" שלה הייתה לוכד לצחוק
רוצט ומתגלגל מצדו, כל כך היה טאה בה. היה מביט בה
בהשתאות. לעתים הייתה מסמר האיכרוע במפאסיט עם
החברה שלו בבית.

עם אור הייתה תחרות מדידות. בכל פעם שטל היה מביץ
לחופשה, היה נצמד לידו כדי לבחון אם כבר צבר אותו
באובה. לאחרונה טילה את חוש ההומור של אור. הופתע
מהחיקויים שלו וביקש צוד וצוד לראות אותו בפעולה. הוא
צחק והתמואט מהביצוצים שלו.

18/10/2004

דו"ח, מניין, סוף, אור לשחר הקטנה, ציה וצדא ואם משפחה
ברצוא,

שמענו רבנו של כל כחילי אמשק, כבן, כאדם, אמר פארו!
רצית להביא דבריה של כל מצאה קלה אחת, אמר אייזב ואם מרין
ואולי במעט אל תביאו לשיבה של כל.

אני אמנם מבינה את כל כליה קטן, ומבינה את כל בסביבה הטבעית,
בבינה, במשפחה, אצל סבא וסבא שלי, אבל ילד לא יצא לי
להכיר את כל בביה"ס שלנו. במשך שלוש שנים, בהן הייתי רכזה
השיבה שלי, וכילון שהכרתי אלא באלפן אישי, עקבתי אחריה, אבל
שם הופתעתי לתוצאות הפאונה, ורצו מחוצה, שהתחלתי את דרכי בהיכונן
בחיוב ובהקפדה האלטרנטיבית או, להנה תופה זה שנה וצדו שנה, והוא
צמח להיות יורד אחראי, רציני, שבלתי כל המקצועות המצויים
הקשים ויכול להיות! אבל מחזיק לא עשה זאת על חשבון החיובים,
הביטחיים, הכבדוסי, החברתי, ואם מה שיכול בין-עשרה ארבעין אהספיק
באלות חיים שכל ידע איצוק ארבע גופו כל-כך מלא!

מחזיק זה עשה את עצמו כבדור או רצינה יגד, הכינוי "חושן" היה
ממנו להואה, הא קנה אצלו כאלו במקרה, כאלו כבדוק אגד, חוק
ניצול היכולת המצוייה-הניתפאלה של אהוסף אהיל האמה (שייש
מאביו), חיקויים נפלאים של מניין והמון קהילתי!

אבל זאת, היה ברור של הווק את כל הקלפה בגזול! הוא לא איר
אצמו באלם להיעד את המטלה שהוא היציק אצמו. בהמשך,
מהמספחים הקצרים בביה"ס אמנו שסיטו אין החברה, הבוגרי של
אמשיך במסלול הכל-כך צפוי ומגלים או, של חילי מצויין (אח"כ קצין
מצויין, מסור אמה המידה של אצמו, חבר נאמן אדם משיכמו
אמלה!

אולי זה נשמע מוזר אבל הביטוי "מורה שכולה" קיים אצלנו.
המשפט זה השכול, זה כל באגר שנפל, מדגיש צד ילד את ההרגל
שיכשה אצמי בשנים האחרונות: כבר בטכס הסיום אני בוחנת
את הבוגרים, סוקרת אלמם במבט אלה, חוששה שמה זה המבט
החשוב האחרון, אמאנת אחשוק שזהו מבט פרידה. וכך זה היה
זה מחצו י"ג של כל שכלי-כך אהבתי. בכל פלף שנפאשנו הקפדת
אנשך ואחבק ואשמע מה קורה כדי להיות בטוחה שלא התמצה צד
הצדמנה, ושהוא זה האחרונה!

8.5.2005

עסע !

עסא יכאנו, פשוט עסא יכאנו. עסא זאגט אמת אמת קדוק
באמאק החקשים האחרונים.

קשה ענו. עזרע וזהבין שאתי נמצא שם.

אתה הולך שאנו. מניינים עזרע אמת אמת, עזרע עסני
איפוק. פני באשון של אהבה. אהבה של הורים
לפניאיהם שלנו. הוצאת אהבה אהבה חברים.

עמאנו. אנו מניינים עזרע אמת אמת אמת אמת
אויבי חשוק אמת חיוכך.

מתעבאמת רבא מתרופצאמת באמת
מתעבאמת הרופצאמת ביצא ערפול אמתך.

במת האמת צירנו. עזרע אמת אמת אמת אמת
שק, יישתק עזרע עזרע.

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
מתעבאמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

10.5.2005

א

המטרה והמטרה שמה מצאית את עצמי כמנהל ארץ וינהל ארץ
 יאמר משפטים, סדר-מצוות של אזור. אלה הם המצויים סימני
 דורם דברים, ואנחנו, מלאי בזמן רצון להפיל את המצוי
 המסיבה. אלה שלך דנה מזה בזמנה, ואין הנדבא ארץ ואל
 שמהם. המהות אחר, נולדה מתממש, ואם, כל-כך
 נבדק, דנה מאשר. ~~אלי~~ אלי, כלך מחוץ, למצב
 מחוץ" ומחדר אמת. כל-כך המרגיש, ויחלה אורבים
 מצויק מ. זה כל. כל-כך חם, דרום, דואר ואכפת.

כל טורז חודשים ארץ, והוא שתיך ירשים חייל שלוקים
 זה סוף. מחוץ, יצא נבא חזקה קצת, וכמה מכלול
 כל מצוא.

כמה אחר כמה את כל המצויים של א.

את כל דברי השוק, שברר את אקו ליצו אורבים את
 "המחנה" שלך, יחז עם את ויבא המצויים.

את כל המשאנך של הכוליים והחסינים שלך המסיך אצווק,
 וכמוכן אהצווק.

את כל המפורסם המצויים.

את כל המצויים, שתימזים לאו היו ממש סולם המצויים שלך,
 אך בים אלה זלו חוש.

את כל המצויים המספחיל, שלך צויר המצויים זים המצויים
 המצויים.

את כל המצויים, שיצד אהקשה, זכם אהיילס המצויים המצויים.
 ומצדד. את כל שארם כל-כך את החיים ויצד אהילס מכל
 נכל.

12.9.05

טל,

אנחנו שוב מתכנסים כאן כולנו לזכרך. משפחתך, חבריך מהצבא, חבריך מביה"ס, מכרים ומוקירי זכרך.

כמעט שנה עברה, אך לא חלפו יום או שעה, שלא חשבנו עליך. דמותך והחיוך שלך מלווים אותנו דרך קבע, לעיתים תוך כדי שגרה, כאילו לא קרה דבר, ולעיתים בפיכחון ובכאב חד ומפלח, שלא ייתכן שקרה הדבר.

טל, הצחוק והחיוך שלך עולים בכל שיחה אודותיך, אבל אני דווקא חשבת, כי מה שאיפיין אותך יותר מכל היה הלב שלך. הרי הצחוק והחיוך הכל כך מיוחדים שלך באו לך מכל הלב, כמו הדאגה לחברים, הרגישות שלך כלפי האחר, השונה או החלש. אהבת מכל הלב. קיבלת תעודות הצטיינות כיון שפעלת מתוך שליחות הלב. ועל כך דואב כל כך הלב.

טל, החגים העומדים לפיתחינו מעצימים את הגעגועים ואת הכאב. ראש השנה, החג האחרון שחגגת עמנו חרוט כל כך אצל כולנו, שהרי כמעט עם כולנו נפגשת ואולי מאתנו נפרדת. אחריו יבואו חג סוכות ובתווך יום כיפור והימים הנוראים, והיום הנורא מכל שלא ישכח לעולמי עולמים.

כאילו הזמן עמד מלכת, אך לא.

כמעט שנה עברה ולתחושתך בגרנו בהרבה יותר משנה, שכן אין עוד צורך בהעמדת פנים כאילו הכל בסדר ועלינו להבין שלא תמיד תמצא נחמה.

ובכל זאת טל, הרי השארת לנו מורשת של חוזק ותבונה, וכמו שאומרת נועה, הרי אתה בעצמך היית אומר לנו בדרכך החיננית, תזרמו הלאה.

אז הנה אנחנו מבטיחים לזרום הלאה ומבטיחים לאהוב אותך ולזכור אותך כפי שאתה חזק, איתן ורגיש כמו חמאה

אוהבים אותך, דינה, רוני, נועה, יפעת, ליהי וענבר

סרן של ברדוגו ז"ל
נזכור אותך תמיד

מכתבים מפקדיו

08/11/2005

נאום לזיכרו של ברדואן ז"ל.

בוקר, קר, אני צומד בפיתחו של מחנה אושוויץ.
מקום בו מכונת ההשמדה הגרמנית ניסתה לכלותינו.
הפלאפון מצלצל - קול קר ומתכתי מצפיר לי את הידיעה הראשונה על
חזירת מחבלים למצב מורט.
שאלתי הראשונה: "מי מהמפקדים שם?" - נאמר לי כי נבות ושל נמצאים שם
יחדיו - נרצחתי כי ירצתי שיש על מי לסמוך.
הטלפון מצלצל שוב - אלדד הסמח"ט מבשר לי את הידיעה המרה.
של - שבוצעו בידים קודם צמדת איפה שדורכות ראלי, פתחו של אושוויץ
וחזרתה אחר.
לכן המחשבה הראשונה שצברה במוחי, נכנסים בשערי המחנה בצעידה מסודרת
כצבא גאה עם ספר תורה, דגל ישראל, דגל הצה"ל וצעד מסר ברור שאנו
נמשיך את מורשתך.
של, היית איש שהצלח לחבר ניאודים ולהפוך אותם לשיפופים בלתי אפשריים.
שיפתה בין אדם חייכן ואוהב את הפריות לבין מפקד קשוח ומקנה צרכים
ודרך ארץ לפקודיו.
שיפתה בין בן ואח אוהב ומסור להוריק ואחיק לבין קצין וחייף מסור מצין
כמוך.
שיפתה בין חבריק אותם אהבתה לבין חברתך, אהבתך שלך.
ולכן של, היה לי ברור שתהיה שם באתו בוקר מר ונמר כשנכנס אתו בן
בלי יצא לשטח מוצב.
לא היסטתה לרצח, זינקתה קדימה מתוך רצון צל להגן על חייך.
כל-כך מתאים לך של! הדריכות, הנחישות והאבירה.

אז אתה שם ואנחנו כאן, גאים בהתנהלותך כואבים ומתגעגעים.
היטיב לבטא את עצמוצינו המסורר ח.נ. ביאליק בסירו "אחרי מותו"

וידול מאד, מאוד הכאה!
היה איש - וראו: איננו עוד,
ושירת חיו באמצע נפסקה!
עוד שיר מלמור אחד היה לו,
והנה אבד המלמור לצד,
אבד לצד!

של יהיה לזכר ברך

איוף

אל"מ איוף איזנברג
מפקד חטיבת הצנחנים

לישראל	ההגנה	צבא
03122	ד"צ	יח'
התשס"ה	בתשרי	י"ג
2004	בספטמבר	28

משפחת ברדוגו היקרה,

יקירכם, סרן טל ברדוגו זכרונו לברכה, נפל חלל ביום ח' בתשרי התשס"ה, 23 בספטמבר 2004, במהלך פעילות מבצעית ברצועת עזה.

טל, זכרונו לברכה, היווה דמות פיקודית משמעותית וחשובה בחיי הפלוגה. כבר בתחילת דרכו כלוחם בגדוד "שקד", ולאחר מכן כמפקד כיתה, התבלט והפגין יכולת מנהיגות לצד שאיפה מתמדת למצוינות. טל עלה בסולם הדרגות, היה למפקד מחלקה בפלוגת החוד ולאחר מכן - לסגן מפקד הפלוגה. טל היה הקצין הטוב ביותר בגדוד, ובשל כך אף היה המועמד המוביל לתפקיד המ"פ.

בכל תפקידיו בגדוד השפיע טל באופן יוצא דופן על עשרות לוחמים, ששירתו תחת פיקודו והעריצו אותו. טל התאפיין במנהיגות ייחודית, המשלבת סטנדרטים מקצועיים גבוהים בד בבד עם חמימות אנושית.

משפחת ברדוגו היקרה, איבדתם את היקר מכל, ואין במילים כדי להקל מן היגון והשכול אשר פקדו אתכם. בשעה קשה זו מבקש אני, בשמי ובשם מפקדי היחידה וחייליה, להביע את השתתפותנו באבלכם. משפחת "שקד" מאמצת אתכם אל ליבה.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

יהי זכרו ברוך.

עופר לוי,
מפקד

סגן-אלוף
היחידה

משפחת ברדוגו היקרה,

הייתי מפקד הצוות של טל בקורס קצינים בשלב היבשה. הערכתי מאוד את טל וכבר מהימים הראשונים הוא בלט בעיניי מאוד. השקט הנפשי שלו, הרצון האדיר ללמוד ולהתפתח. היתה בו צניעות כל כך מיוחדת ונדירה. גם מבחינה מקצועית הוא ללא ספק היה מהבולטים בצוות.

דייקן, ממושמע מאוד. לפני הכל – טל היה **אדם**. מס' פעמים במהלך הקורס היתה לצוות ביקורת על דברים שנעשו על ידי הסגל הפיקודי בצורה לא תקינה. אני זוכר שבאותם רגעים טל ידע לבוא ולומר את הביקורת בצורה ישירה ונוקבת אך יחד עם זאת גם נעימה וצנועה. באותם רגעים היה לי קשה שלא להסכים איתו ולקבל את הדברים. מהסיבות הללו תמיד תפסתי את טל כאחד המנהיגים השקטים של הצוות.

משפחת ברדוגו, היו גאים בכך שזכיתם לגדל אדם גדול כמו טל, שזכה למסור את נפשו על קידוש ה'.

במסירות הנפש למען ישיבתו של עם ישראל בארץ ישראל, זכה טל להכנס למחיצתם של עשרת הרוגי מלכות שאין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתם. וכזה היה טל – בחייו ובמותו – אדם קדוש.

תפקידו של עם ישראל בעולם הוא אחד – קידוש ה'. עם ישראל עושה את הדבר הזה במשך אלפי שנים – מוסר את הנפש – בחייו ובמותו, כדי להגשים את החזון האדיר הזה. אדם בישראל שחי חיים כל כך גדולים של מסירות נפש ואף מוכן למסור את היקר לו מכל כדי להגשים את החזון הזה, עליו אנחנו אומרים: אדם קדוש.

טל זכה להיות חוליה חשובה בשרשרת האדירה הזאת שנקראת עם ישראל.

ודאי שאין בדברים הללו מילים מספיקות כדי למלא את החסר העצום שאתם חשים, אבל יחד עם הכאב כל אחד מכם חייב להסתובב עם גאווה ענקית בלב על כך שגידלתם, חינכתם ואפשרתם לטל להוציא אל הפועל את העוצמות האדירות שהיו טמונות בו.

יהי רצון שלא תדעו עוד צער ובבניין ירושלים תנוחמו.

עדיאל שפיגל, עלי.

מה נשמע אחי, זה מזה מזור לי לשבת פה ולכתוב כל פעם מחדש, היום עשיתי משהו מזה מזור הקשתי בגוגל טל ברדוגו וקפצו לי איזה 468 תוצאות תוך שניה, אני מאמין שזה היה קורה יום אחד אבל בנסיבות אחרות בתור איזה מנהל גדול או איזה יו"ר מועצת המוסכים או משהו כזה, אחי אתה לא יודע כמה אתה חסר כבר אין לי למי לקורא "זרלול" ולמי לספר על זה שרק אתמול גירזתי, אחי אתה חסר, כל כך חסר לא עובר יום אחד שאתה לא איתי לפעמים אני לא מאמין על עצמי שאני לא עובר את השלב הזה כנראה כשאתה מאבד חייל זה קצת מעבר, אז ככה אני מנסה להגשים כמה חלומות חדשים של לילמוד ואני מאמין שאתה תיהיה איתי שמה כשאני יסיים זה גם בשבילך אחי כל מה שלא הספקת לעשות אני יעשה בשבילך תדע לך אחי שאתה איתי בכל אותם רגעים, טוב זה שהשתחררתי אתה יודע כי ממך קיבלתי את האישור, החיים באזרחות קצת קשיים לימודים, עבודה והכל אבל למרות הכל אתה לא עובר לי אני מתגעגע.

היום שמעתי ברדיו את השיר "איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא?" וזה כל כך מתאים לך באמת אין עוד אנשים כמוך מפקדים כמוך טל אתה הגאווה שלי אני זוכר עד היום את המפגש בינו בשלישות את הלילה ההוא שבכלל לא רצית, את יום ההורים שלא ידעת למי להתקשר ולמי להגיד לבוא, זוכר את הפעם שצעקתי עליך בשדאות כי כאב לך הגב, ואז אתה ואסולין הליצן עם מיכאל העקשן כל אחד ממכם נותן לי גאווה כל פעם מחדש כשהשתחררתי חשבתי כמה קצינים ומפקדים עברו דרכי הגעתי ל-12 אבל אני יודע שאתה הטוב מכולם אתה יודע שהמוטו שלי היה ברוכים הבאים לכיתה, למחלקה.. הכי טובה ואצלי נוצרו החיילים הכי טובים אז אם ככה אתה הטוב שבטובים, ואני מעריך אותך על כך, כשחזרת מקורס מכים אני לא ישכח כמה רציתי שתיהיה בכתה שלי אני לא ישכח את רעיון הגירוז שהפך למודל ולגאונות באילתור ותושיה אמצע מסע אני רואה אותך מוציא קרם לתינוקות ונותן לי לשים באשכים אני מחייך ומנסה וואלה תענוג הורג לך את כל השפשפת אני עד היום חושב שאפשר לרשום על זה פטנט יצרת מושג שנקרא "לגרז" ושאף אחד לא יבין אחרת.

כמובן אתה בטח זוכר את השיחה שלנו לפני היציאה לקורס קצינים היה לי ברור שיהיה לי קשה איתך אבל בסוף הצלחת להבין את המשמעות של להיות קצין הקטע של הצלחה של הלהיות ראשון תמיד היה אצלך, כמו כל הסדר והנקיון והמשמעת, אתה יודע בדרך כלל שקורים אסונות אומרים על בן אדם את כל הטוב ואני מחפש קצת רע איזה זיכרון מעצבן ולא מוצא אפילו אם אתה זוכר את ההקפצה בשדאות כשלא קמתם כשזרקנו רימון הלם על מאיר מולד ואתה נשארתי לישון אפילו אז כיפרת על זה בזה שלקחת מקום ראשון, טוב טל אז אני פה מחכה לקבל ממך סימן הכי קטן אני מבטיח לך שאני אף פעם לא ישכח אותך ואני אוהב אותך אחי אני מודה לך שנתן לי להפרד ממך יומיים לפני הכל להנות ממך לעוד רגע לקבוע איתך לעוד איזה פגישה.

לסיום אני רוצה להגיד לך תודה תודה על הזכות שנתנה לי להיות המפקד הראשון שלך להיות המודל לחיקוי שלך תודה על שלימדת אותי מיהו מפקד ועד כמה אפשר להגיע עם זה תודה שההית לי חבר אח ויותר מכל אדם, טל אל תדאג אנחנו עוד נגשים את כל החלומות יחד חוץ מחלום אחד כרגע וזה להיות מ"פ משהו ששנינו רצינו אבל אני יסיים לילמוד בשבילך אני יטייל במקומות מגניבים ובכולם תיהיה איתי שמה.

אז יאללה אני חייב לסיים כי זה לעולם לא יגמר אוהב אותך אחי, "זרלול".

ליאור אמסלם,
מפקד, חבר, אח

תאריך: 11/8/05

שנה לנפילתו של הרדואן

הרדואן

שנה כמעט עברה מאז הלכת, אני עוד לוכד טוב
את אותו ערב שלפני האירוע שיבנו יחד בחדר
והתווכחנו מי יצא לפתיחת הציר, תמיד התנדבת לכל
דבר לכל משימה...

ט

לא היכרתי אותך לפני הצבא, פגשתי אותך לראשונה
כשעוד היית מ"מ חוד והכרנו לצומק שהפכת להיות
סמ"פ, הכרתי מפקד גדואל ואוהב את חיי"ו מאוד,
מוכן לכל דבר לא משנה מה רמת חשיבותו ותמיד
מבצע לזאת בשלמות המחשבה תחילה ובדרך הכלל כק
מיוחדת שלך, הכרתי בן אדם אמיתי לך שלא מחד
לצעות כלום ולא חושש להביע את דעתו גם היא
מיצוט ולא מוסכמת על מפקד בדרכה כלו או אחרת
הציקר לצעות ולהגיד את מה שאתה מאמין בו, כלה
אתה...

ט

תמיד אני שומע עליך סיפורים שלפני הצבא, על
הבלאטן שלך, חוסר הסדר, לא בדיוק מחובר לצמח
ולסביבה וכל פעם אני חושב מחדש איך שחקן אתה,
איך בבית היית אותו טל השובה השכחן, המבולטן
ושהיית בצבא היית כ"כ אחראי, יודע בדיוק מה ואיך
לצעות...

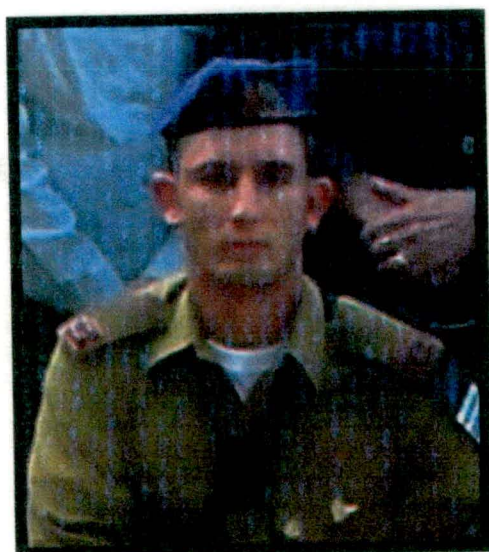
היום הכל מסתדר לי הכל מתחבר ידעת פשוט לעבוד
על כולם ופשוט לצעות מה שאיך כי זה כ"כ
אתה...

סדן של ברדוגו ז"ל
נזכור אותך תמיד

מכתבים מחיילינו

10.2004

"איפה ישנם עוד אנשים
כמו האיש הזה..."

סרן טל ברדוגו ז"ל

נפלה בחלקינו הזכות להכירך, ולו
לשבוע קצר, נזכור אותך לעד, את
צניעותך, את השקט הפנימי, את החיוך
והסיוע שהצעת לחבריך.

על הדוגמה האישית ועוז הרוח שלך
עוד יחונכו דורות רבים של לוחמים.

יהי זכרך ברוך

בהצדעה צוות 1

נולד יט בתשרי התשמ"ג 5.10.1982

נפל ח בתשרי התשס"ה 23.9.2004

מפגש צוות 1 פולין

חברים יקרים ומשפחת ברדוגו היקרה,
בבוקר של יום חמישי ה- 23 לחודש ספטמבר בחסות ערפל סמיך חדרה חולית מחבלים
למתחם הצבאי בישוב מורג.
חברנו טל ברדוגו שישן באותה העת בחדרו התעורר לשמע היריות, לקח את נשקו והתכוון
לצאת ולהסתער, אולם כדורי המחבלים השיגו אותו בפתח בחדר.

אנחנו חברי צוות אחד של מחזור כ"ה הספקנו להכיר את טל אמנם למשך תקופה קצרה
ולמרות התקופה הקצרה, טל נחרט בזכרוננו. בצניעותו, בשקט הנפשי שהקרין תמיד
מתעניין, רואה את המראות הקשים ומתעדם במצלמתו.
ראיתי אותו גאה במדים ובכומתת חטיבת גבעתי.
גאה על כך שנשלח כנציג החטיבה למסע עדים במדים.

באומץ ליבו ובמעשיו מסמל בעיני טל ברדוגו את המאבק שלנו כעם על זכותנו לחיות בארץ
ישראל כמדינה יהודית, חופשית ודמוקרטית.
מאבק שהחל בגטו ורשה ובמחנות ההשמדה וממשיך גם בימים אלה ממש.
מאבק בו ברור לנו שעלינו לסמוך אך ורק על עצמנו.
טל שהיה וישאר חלק מאיתנו לא נמצא עימנו.
את מקומו ממלאים היום משפחתו היקרה: אביו מוריס, אמו רונית, האחים עוז אור ושחר,
הסבא והסבתא וחברתו עדי.

אנחנו חברי צוות 1 מתחייבים לשמור על קשר ולהזמינכם למפגשי הצוותי שיתקיימו בעתיד
ומתפללים שלא תדעו עוד צער.

ואסיים בשירו של נתן יונתן "יש פרחים" שמסמל בעיני את טל.

סדרן טכ ברדווא דלי

אג ימינו לעד יענוה סמלס המצוינים
והתורה לשלמות לעד אינשיות נגעת
וגאיה עד אינסוף לחיים.

ולאן שניק נחש'ק אג זרכו של של
זרכו אשר משתקפת בפניהם של כל
חיים וחיים שלם נגד בו ואג חותמו
השאר לעד.

באהבה

לוחמ"ו ומקד'י

פאחוד שקד

16.6.05

זכית לפיכך את כל גמי במו מקד טגה קאילונוג זמי במו
מה במחלקת החוד בפלחוד

הפיכריו הני חפץ שלי מאל זה הפכודו שלי, הפכודו הפני עי החיוק
הקטן שיה אפיז לק ככ בקבו הו אכודיא מלוי מנה
זכית "אקבא פכודו" ביום אחד, כאשר עמיתו נשלח לפני השחר
(השני) שלי מנפחודו ומפודו (סמוי אחד...)

א נגיש אליי בקודר לאחר מאנה אילי במוג ומאר לי שאני זכא
לצינור קו, חשבתי שגם מאוד מוסר - צמה שאני אזכא הקתו, אחזור
ואז מייד אשתמר, ולאן שמישהו אחד מנחלקה "כיוו" את הצינור?
שאתי את כל "אתם בטוח? אנה יודע שאני מוסר במוג שלח קו"
א לא אחי באם רק הסתב עלי בחצי חיוק. כן, עם הפכודו
אם הייג צניק לטיס תנאם מתח אחד סק שרמילים "צחי- אל גבו
צער פאר, נוגעים לק תח" יבאילו קול. - את יצאת זכית.

א צמח לנו, החילום שלי, כמו לילדים, הייך הני חשוקים בקולם,
ביום בו הייג צניק ~~לפניהם~~ נתקלתי בנתה מנשולים של חוסר
הבנת אסיבונים. את מיני שהפודו של עמיתו שלי שאתו עלי
משתמר בייג ובמקום זה מחד ומאר בצער, בדורה לפלם... בתק
א נתחף והבאמן כזה, לקנאים אחד היה אדנה - אל שצאת לי
בזונה שלא מאמן עשה הכל אכודיא אתי מש.

אחרי אונג ומצריק את כל מאוד, ^אמשינה ^אמקד מאנה בקנאים
במקום את שאמר רק אלחוד ממל, סזע אצבר את כל -
הפכודו והחיוק הקטן - שאמרים ככ הקבה.

צחי קבאן
מ.נ. 506
44914 סלקנה
03-9362461
053-3316183

16.6.05

ק"פ

למשפחה ברצוא הקירה!
בספר זה מספר סיפורה של החתונה שלנו, החתונה הייחודית.
זכינו בקרב היה לנו למקד.

ההכרזה שלנו עם סל אוכלה רק כ-4 חודשים, אבל אלו היו 4 חודשים
אומללים ומשעממים מאוד, בהם למדנו שכל הוא לא עוד מקד רגע
אלא מקד מעולה וקשה לפעמים שם ידע להגות אינו כמו אבא טא.
בן שהרגשנו ענה לצחוק ולדבר (עד כמה שאנשי קטיוולא...)

אל נטע קנו ערכים לימדו אוננו מהי חילול (החל מהקשה הנאמן בימנו)
וכמו שנתנו בספר ב"דבר החתונה שלי":

בקר מההתחלה ידענו שכל הוא אחד מהמקדים הכי יחידים שבינו-לאין נק
האדידה היא אפורה, תנאק עצום, אין בחילים שלנו בני לנח
אבל אוננו כיון אפס תחכים ואנשים
זוכים את כל מחקרים את פאלו.

הי שכח בוק.
חתונה בני ישיבה (תסדר)
גדוד שקד פאלו מיל 02
חתונה 1

ספרים

מסלול

שקד

מרתון

2002

יוחאי בציר - 24/10/2005:

"דוגו אני עדיין לא מאמין שהלכת לנו ככה פתאום,
מתגעגע ומאמין שאתה שומר עלינו עכשיו מלמעלה,

אור ברוך - 28/10/2005:

"טל, הכרתי אותך מאז עליתי לרובאית ואפשר לומר
שעלינו יחד
כי אז גם אתה הצטרפת אלינו בתור מ"מ ח1ד,
עדיין מתקשה להאמין.. הי"דמם!". לרונית ומוריס שלא
תדעו עוד צער".

: 03/11/05

טל נתיב (חייל בפלחוד)

טל....

ביום ששמעתי על נפילתך...היה יום קשה בשבילי...
אני כבר הייתי משוחרר...באזרחות...שוכח בכלל מהצבא...
ופתאום מקבל טלפונים...ושומע חדשות...וכולי צמרמורות...כמו עכשיו...

היית מפקד תותח גם כמ"מ וגם כסמ"פ...
היה כיף לשרתך תחתך גם בימים שרבנו וגם בימים שצחקנו.
אין לי מילים נוספות להוסיף כי קשה...אני מקווה שאתה שם למעלה וטוב
לך ושאתה שומר עלינו ועל כולם....

מתגעגע

טל נתיב

8/11/05

שמעתי הרבה וקרה!!!

אני אודה קעמן אשר שירת גבאית גבול שקד מצטרף
אלה עם - היה מת פיקודו של רמטכ"ל מ"מ וצוותו מכין
כצבויים הם מתו סוף.

אין יום אחד מה שיכולים עם לה נשאו לא נזכר
אלו כמו אתמול אני למדתי מהם של כן היתה
עמה זאת קמות מופת ומודע חיקוי, ואנשים אני
לא אולם למעשה אלו. אני חזרה למשיק פסאד ע
קשר איתכם ומתחייב לבנו עם מביט שיכלו
אם לא יפעל עכס מ"מ תחומי שיש ע"ש
עם כ"כ שאלו רק אני יוכל להגיד בו עמאלו עולם
ומלאו שאלו הם כולם. תוצה עכס עם כן שנתת
מעבד אתר היה חלק מ"מ", עם כן ע"ש אס"ו
חזרה עכס עמאלו.

אני קעמן

052-6695139

8.11.05

משפט - גוראן וקרה .

אלו הם פולינומים קבועים

"אזי" גוראן - קבועים . ה"ת" הם קבועים -

הקבועים הם חסרי-הנחה וכלשהו שיהיה זה

אילו הם הקבועים שאין להם חסרי-הנחה . הם

הנחה הם חסרי-הנחה - חסרי-הנחה הם חסרי-הנחה

הן החסרי-הנחה - חסרי-הנחה .

א. יפה את?

א. היא חסרי-הנחה?

אולי, חסרי-הנחה - חסרי-הנחה חסרי-הנחה חסרי-הנחה

אולי הם .

אולי-הנחה - חסרי-הנחה חסרי-הנחה חסרי-הנחה חסרי-הנחה

ואולי חסרי-הנחה חסרי-הנחה חסרי-הנחה חסרי-הנחה חסרי-הנחה

חסרי-הנחה - חסרי-הנחה

חסרי-הנחה חסרי-הנחה חסרי-הנחה חסרי-הנחה חסרי-הנחה

חסרי-הנחה חסרי-הנחה

סרן של ברדוגו ז"ל נזכור אותך תמיד

תאוצות ה36 יינות

בימים אלו של חוסר וודאות
 ימים ללא כיוון ברור,
 ימים מלאי ציניות ועיגול פינות,
 ימים של התפוצצות מידע בלתי נשלטת.
 זה בדיוק הזמן לקבוע דרך,
 זמן למנהיגות ולקידחת אחריות,
 זמן לרצינות וירידה לפרטים,
 זמן לעסוק בעיקר.

וגם זמן למשהו שהוא מעל לבל זמן: **תורה.**

לברכות

קצין תומ, זהמטל אצן ולראת את צב
 שקצ: סאנצמס וצבישם צבליהת מאצן ומחילק,
 מקצולית, מסירות, מסמל וצנימל.
 אנה גפיה מ"ם מצלין, גאה זהמ מסרנ.
 תוצג אן אן פיתך מעק צמקלתי מוינכתי
 ז', קביצווי קהמלך נציק.

סא"ל משה אור
 מ"ס 3 שקצ 424
 אונ' 02 - אונ' 04

"כאן מתחיל בניצחון"

ביה"ס החטיבתי ללוחמת החי"ר
בא"ח גבעתי - משרד המפקד

תעודות הצטיינות לטל ברדוגו

על היותך מצטיין פלוגתי - פלי שקד
במהלך תקופת ההכשרה בבא"ח
סיום אימון מתקדם מחזור מרץ 2001
ישר כח!

אלדד פלד
מגי"ד בא"ח גבעתי

ספטמבר 2001

תעוזת הצטיינות מוענקת ל:

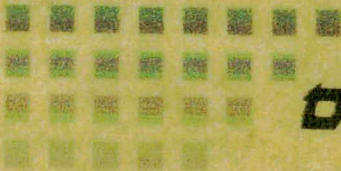
סג"ם טל ברדוגו

על מצוינות, מקצוענות, מסירות ודוגמא אישית.

יושר כח!

גדי שמני, תא"ל
מפקד האוגדה

ראש השנה תשס"ד

בית הספר למ"כים

ומקצועות החי"ד

מרץ 2002

תעודת הוקרה

ניתנת בזאת ל: סמל טל ברדוגו

על הצטיינותך במהלך הקורס
בהצלחה בהמשך דרכך.

אפי צוקן, אל"מ
מח"ט פיסל"מ"ח

” רק חסעלים יסעלים ”

חטיבת גבעתי

לסגן טל ברדיגו

מפח"ט גבעתי

שועלי שמשון

שקד

צבר

רותם

פלחיים

במקרה ובמערבנו עם הצמיחה והתפתחות
תוך גילוי מקצועיות ודבקות במשימה
יושר מוח!

אייל איזנברג, אל"מ
מח"ט גבעתי

בכל מקום, בכל זמן ולכל משימה

לסג"ח טל ברדוגו

תודה על תרומתך הרבה לפלוגה
ההשקעה האהבה והאכפתיות
שנתת לאורך כל הזמן

בהצלחה בהמשך דרכך
סרן דני אוקן

מרץ 04

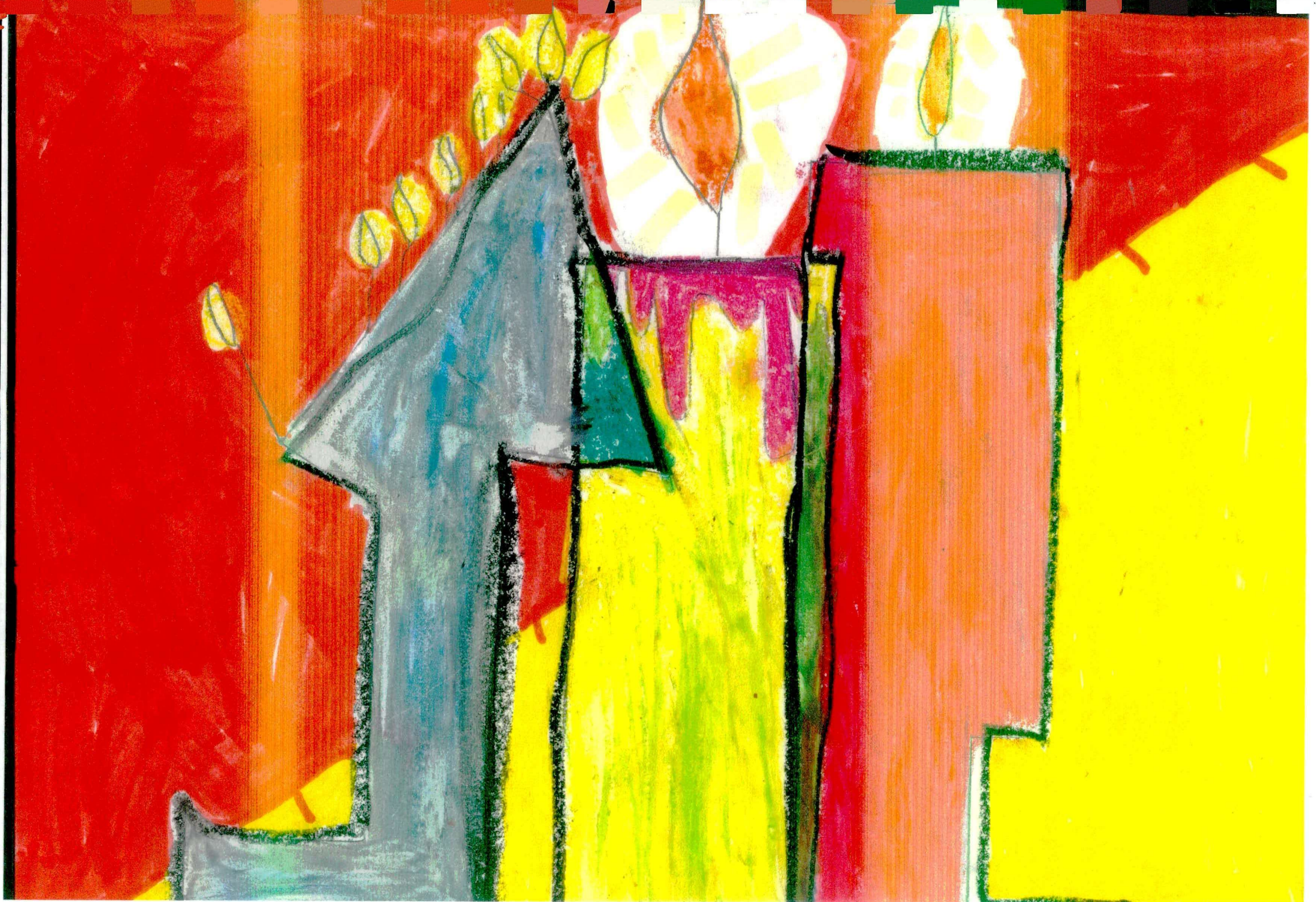
פ: ס"מ N כרדואל 106

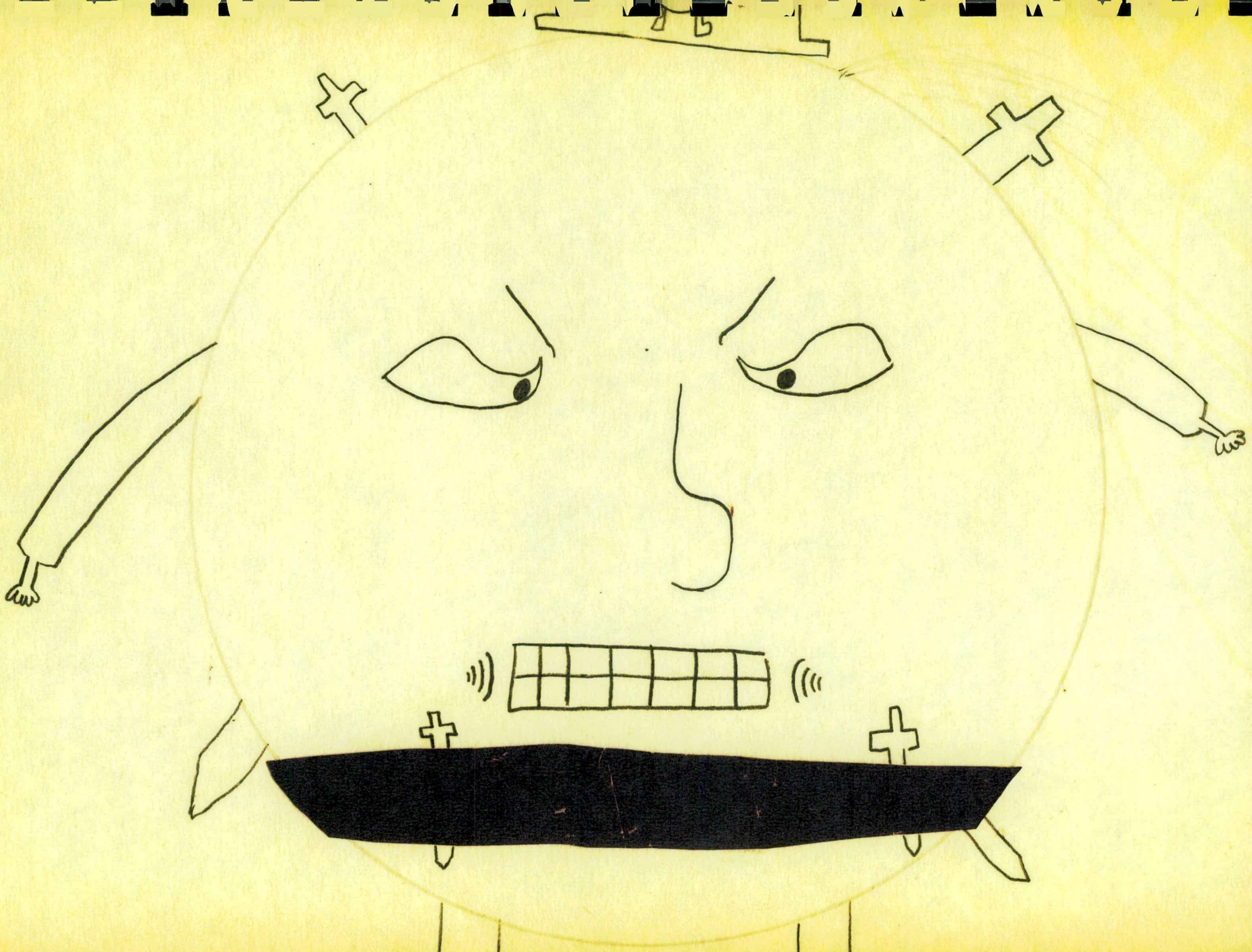
בהוקרה ובברכת הצלחה
עם סיום קורס הקצינים
וקבלת דרגת הסג"מ

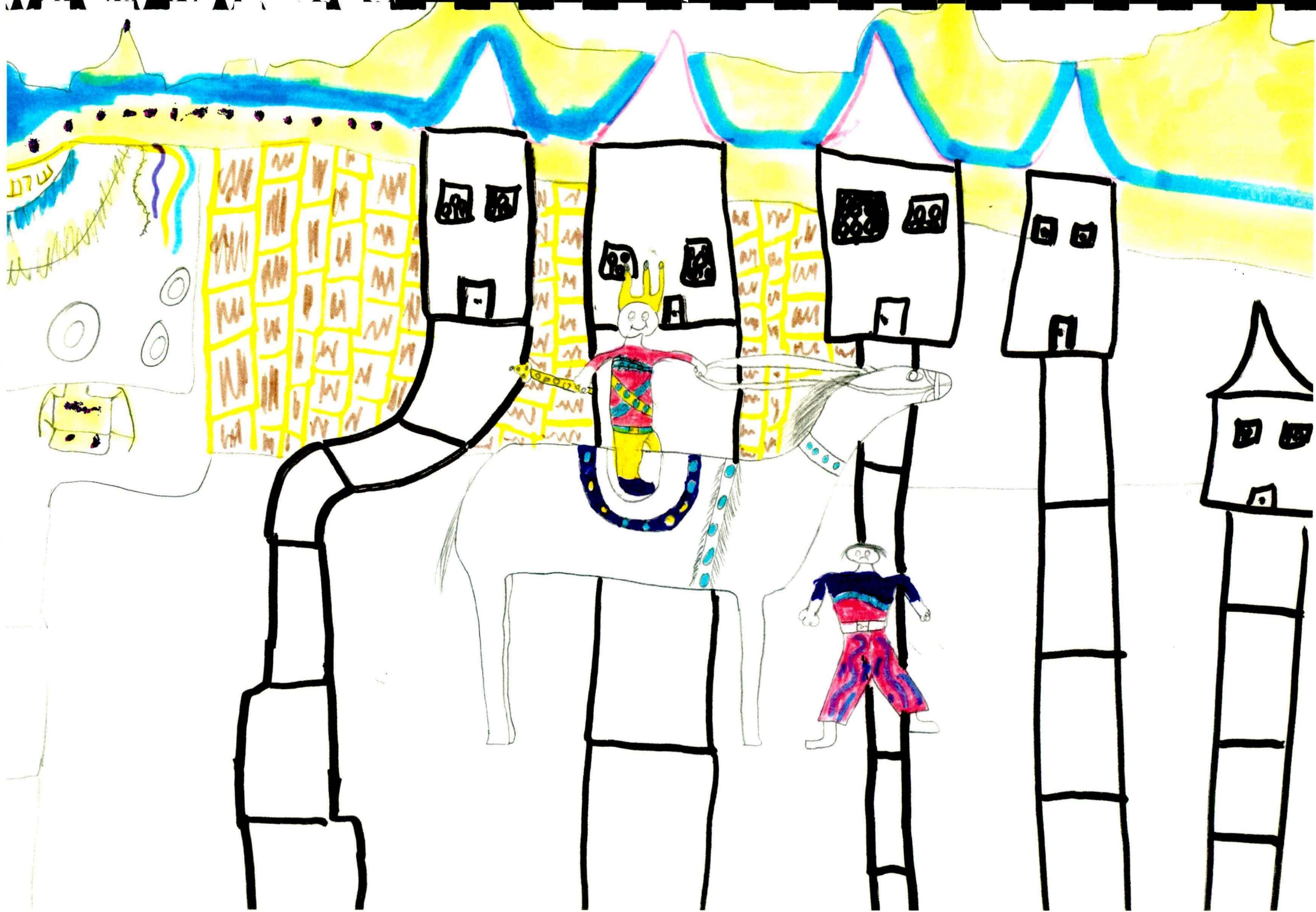
עלה והצלח

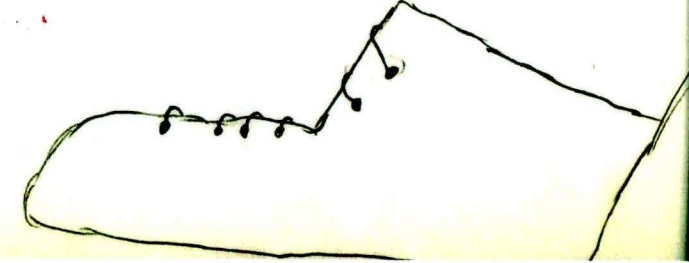
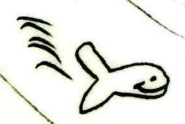
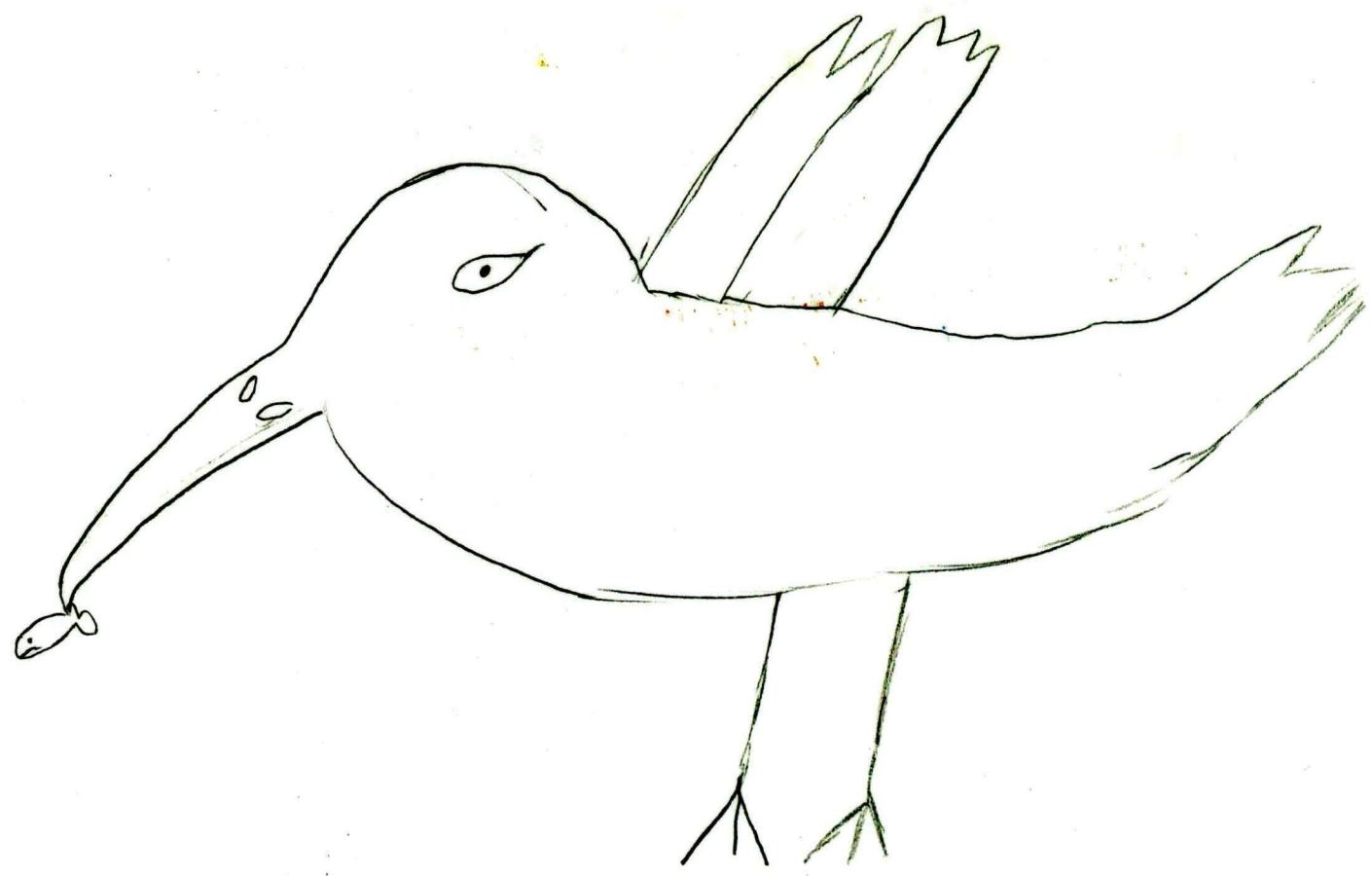
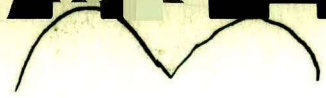
אלימ
84

עמאד פארס,
מח"ט

במהנה

עיתון חיילי צה"ל • גיליון 219 • יום רביעי, י"ד בתשרי התשס"ה • 29 בספטמבר

לולה M16™
 טוען- פורק כדורים ממחסנית M16
 • מונע כאב וצביטות באצבעות
 • שומר על שפתי המחסנית כחדשים
 • מהיר, קטן, קל, חזק ועמיד
 • בשימוש היחידות המובחרות של צה"ל
 • קיים גם למחסניות גליל ועוזי

מגלולה בע"מ
 03-9030902
 פיתוח ישראלי, תוצרת ישראל
 ספק משהב"ט 83413622
 מק"ט צה"ל 113516089
 www.maglula.com

להשיג בנשקיות, בחניות לחיילים ובחניות נשק ומזחלים
 לא כואב יותר!

הראיון האחרון

שעות ספורות לפני שנהרג באירוע חדירת המחבלים למוצב מורג, התראיין סגן מפקד הפלוגה, סרן טל ברדוגו, ל"במחנה" • לאחר נפילתו גילה מפקדו: "טל ואני התווכחנו מי ייצא לפתיחת הציר. אמרתי לו שיישאר במוצב לנוח"

תחקיר האירוע: שער המוצב לא היה נעול

אוגדת עזה הפיקה מסקנות ראשוניות מתחקיר אירוע החדירה למוצב מורג: • שער הרק"ם הצרדי, שדרכו חדרו המחבלים למוצב, לא היה נעול בזמן האירוע. כעת הוחלט כי כל השערים במוצב יהיו נעולים. • השטח שעליו הופקר התצפיתן היה גדול מכדי שיוכל לעקוב אחר המתרחש בו. מעתה, כל עמדת שמירה ותצפית תאויש על ידי כמה חיילים שיתוגברו על ידי אמצעי תצפית. • סביב המוצב לא הותקנו מספיק מכשולים ואמצעי התרעה, כמו גדרות תיל ומוקשי תאורה, שיכלו להקשות על חדירת המחבלים. מעתה, יתווספו לאזור אמצעים אלו. כמו כן, לדברי קצין בכיר באוגדה, בניגוד לפרסומים, לא שרר באזור ערפל ולא היתה בעיית ראות בזמן האירוע.

הילה ויסברג

צילום: דן קיזן

סרן טל ברדוגו ז"ל. הצילום האחרון

מאת יולי סקר והילה ויסברג

"חייל יכול לעמוד בש"ג של היישוב, והוא חייל טוב, שומר כמו שצריך, אבל מספיק עשיר דקות שבהן הוא לא ערני כדי שיחרור לו מחבל מתחת לאף. ואז, מה שווה כל חצי השנה שאתה יושב פה בקו?" - כך אמר ביום רביעי שעבר סגן מפקד פלוגת החוד של גדוד שקד בגבעתי, סרן טל ברדוגו ז"ל, בראיון שהעניק ל"במחנה" שעות ספורות לפני שנהרג בקרב עם מחבלים במוצב מורג.

צוות "במחנה" הגיע ביום רביעי למוצב הסמוך להתנחלות מורג שבדרום רצועת עזה כדי לראיין קצינים וחיילים. בין המראיינים היו גם סרן ברדוגו ז"ל וסמ"ד ישראל לוטטי ז"ל, שנהרג אף הוא בחדירה למוצב. "הפעילות אינטנסיבית, הקו ארוך. יש חיילים ששומרים יום-יום בשמירות 3-6 כבר שנתיים וחצי וחסר גיוון. אין ספק שזה יכול להשפיע על המתח המבצעי. אם פעם, חייל היה שומר בעמדה מתוח כמו קפיץ, היום, רק כשהוא ברפיח וזורקים עליו שבעה רימונים, הוא מתוח באותה צורה. אם אחרי הטירונות חייל היה שומע ירי ונדרך, היום זה ממש עניין שבשגרה", הסביר ברדוגו. "עם זאת, אני לא חושב שזה מביא לשינוי במוטיבציה, זה פשוט בא לידי ביטוי בעייפות של החיילים. לדעתי, אין ירידה במורל לעומת התקופה שלפני האינתיפאדה. היום כבר אין לנו כמעט חיילים שרוצים לצאת מהיחידה, להיפך. אלה חיילים שהתגייסו לתוך המוצב הזה, וזה הרבר היחירי שהם מכירים".

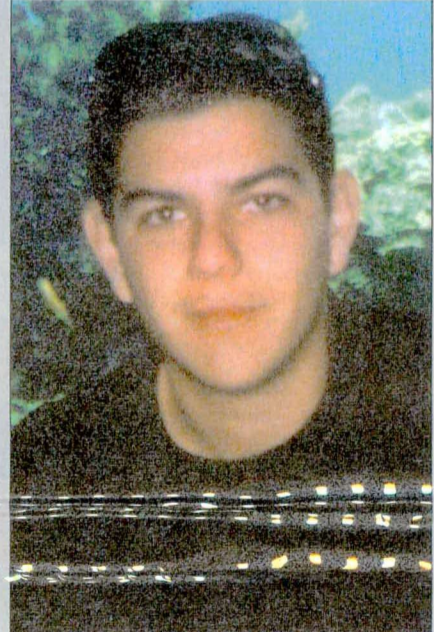
ברדוגו טען כי "החיילים של היום הרבה יותר מקצועיים. מבצעים ומארגנים כמו שאנחנו עושים היום, בחיים לא היינו עושים פעם, הרמה עלתה. העובדה שאנחנו באותה גזרה במשך זמן ארוך גורמת להתמקצעות. תשאר אותי במורג שנתיים, ואין יותר מקצועי ממני". ברדוגו הוסיף ואמר כי "ארבע השנים האלה שינו הרבה. היכולת של החייל להסתער על כיפה או על שטח פתוח לא נחוצה היום, והחיילים לא מכירים את זה. אז אפשר לומר שאין לנו מוכנות למלחמה, אבל אנשים לא מבינים שזו המלחמה, מה שאנחנו עושים עכשיו". שראל לוטטי ז"ל, שטירת כחובש בפלוגה, סיפר ל"במחנה" שבשכונת שער נפצע בתאונה, אבל כחר שלא לצאת מהיחידה לקבלת טיפול רפואי צבאי. "אני כולי בכאבים", הסביר. "אבל אמרתי שאני לא הולך לחר"פ להוציא גימ"לים, כדי לא לטחון את החובש השני פה במוצב".

"זה יכול היה להיות אני"

"ביום רביעי בערב טל ואני התווכחנו מי ייצא לפתיחת הציר. אמרתי לו שאלך במקומו ושהוא יישאר במוצב לנוח. קשה לי, כי אני יודע שבמקום טל, זה יכול היה להיות אני" - כך שיחזר מפקד פלוגת החוד של גדוד שקד, סרן נבות, את אחת משיחותיו האחרונות עם סגנו, סרן ברדוגו ז"ל. סמל מחלקת הצלפים, סמל אלכסיי, יצא למשמע היריות מחררו, ירה ופצע את אחד המחבלים. "אייתי את המחבל ומייד יריתי בו. לא

סמ"ד ניר סמי ז"ל

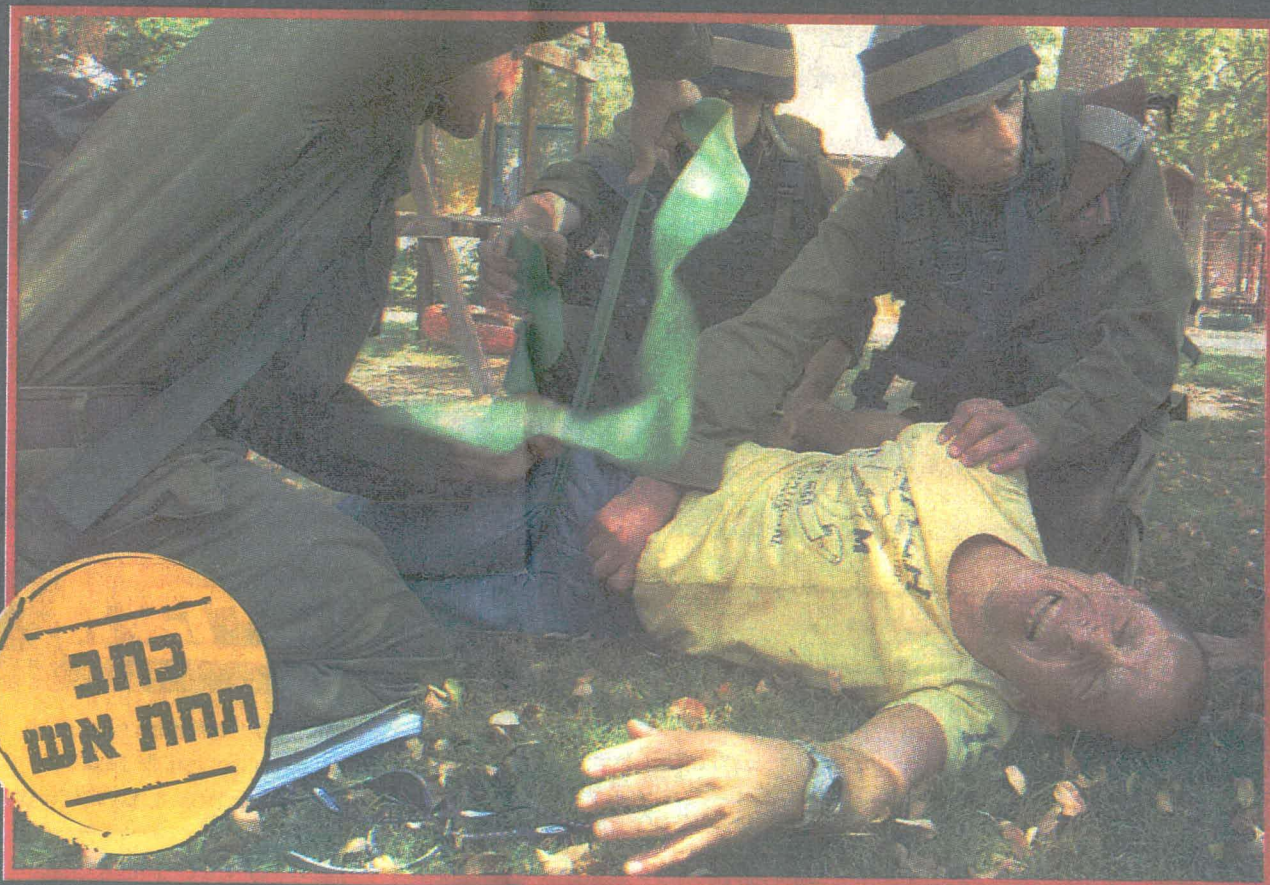
סמ"ד ישראל לוטטי ז"ל

הגשש רס"ן האדי. בשעות שאחרי אירוע החדירה התקשו לוחמי גבעתי לעכל את הבשורה בדבר נפילת חבריהם. סמ"ד ישראל לוטטי ז"ל, סיפרו, התגאה בכך שהגן על ביתו שבנווה דקלים. "הוא היה אדם מצחיק, אוהב וחם, שנרתם לכל משימה בנאמנות ובמסירות", אמר חברו לפלוגה, סמל אסף זינגר. ניר סמי ז"ל יכול היה להיות מפקד טירונים, אבל התעקש להגיע לפלחוד. "היה לו חשוב לשרת בקו מבצעי", סיפר חברו, סמל שלמה וריאט. "הוא האמין שזאת התרומה שלו למדינה. הוא היה מנהיג".

חשבת באותו רגע, אף אחר לא חשב", סיפר ביום שלמחרת. אחרי שהמחבלים חוסלו, התריע קצין הגששים של החטיבה הדרומית, רס"ן האדי, שבחממות היישוב עלול להסתתר מחבל נוסף, שמתכנן להפעיל מטען לעבר כוח רגלי שיעבור במקום. בחטיבה סמכו על תחושת הבטן שלו והחליטו לשלוח לחממות שני רחפורי די-9 ממוגנים, שמתוך אחד מהם חיסל רס"ן האדי את המחבל השלישי. על גופתו התגלה מטען נפץ גדול. "אני לא יכול להסביר איך ידעתי שהמחבל שם. זה פשוט משהו שהרגשתי", אמר

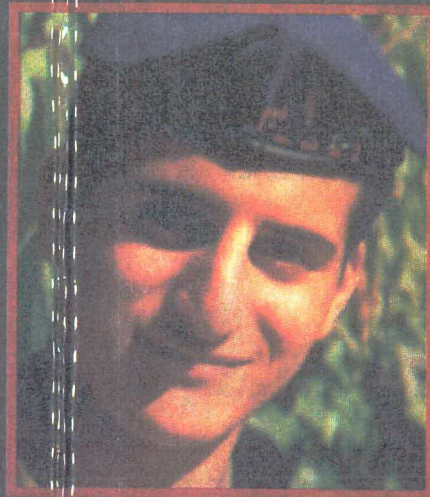
הראיון האחרון | שעות לפני שנהרג עם חייליו סיפר הקצין

"מחבל יכול לחדור לתחת תחת לאד"

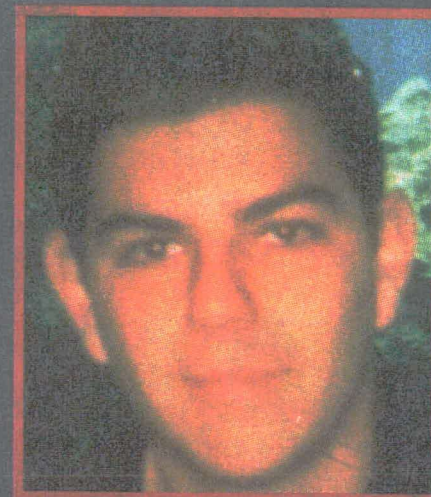

כתב תחת אש

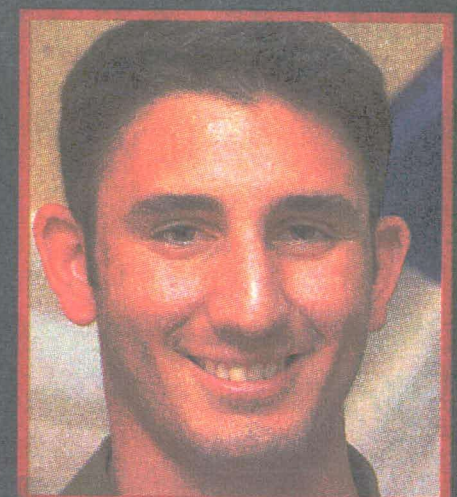
האירוע במורג לא הסתיים במוצב. צוות עיתונאים שהגיע למקום נקלע לקרב עם מחבל נוסף. כתב "ידיעות אחרונות" איציק סבן נמגע מקליע ברגלו. ממקד האוגדה תא"ל שמואל זכאי (מימין) חילץ אותו תחת אש והעניק לו טיפול ראשוני

סמ"ד ניר סמי ז"ל (21)

סמ"ד ישראל לוטטי ז"ל (20)

סרן טל ברדוגו ז"ל (22)

- "חייל יכול לעמוד בש"ג, והוא חייל טוב, אבל מספיקות עשר דקות שבהן הוא לא ערני כדי שיחדור לו מחבל" ■ כך סיפר שלשום סרן טל ברדוגו לצוות ב"מחנה" ברצועה ■ שעות אחדות מאוחר יותר חדרו שני מחבלים למוצב מורג והרגו את טל ושני חיילים ■ ובואת המוות ■ אלי בודהנה ואמיר בוחבוט, עמ" 52

הראיון האחרון

סרן טל ברדוגו ז"ל, זמן קצר לפני שנהרג במוצב:

"מספיקות 10 דקות של חוסר עירנות"

שעות ספורות לפני שנהרג סיפר סרן טל ברדוגו לצוות של עיתון „במחנה“ על הסכנה האורבת למי ששומרים מדי יום בעמדה • „אין ספק שזה יכול להשפיע על המתח המבצע“, הסביר, „מספיקות כמה דקות שהחייל לא ערני כדי שיחדור לו מחבל מתחת לאף“

נבואת המלחמה

שעות ספורות לפני שנהרג בהיתקלות במורג התראיין סרן טל ברדוגו ל"במחנה" ■ הוא דיבר על המהירות והקלות שבה יכול חייל למצוא את מותו, וגם על ערך הוותק: "תשאיר אותי פה שנתיים, ואין יותר מקצועי ממני" ■ אתמול הוא הובא למנוחות בהר הרצל

מאת מיכל שפירא ואמיר בוחבוט

"חייל יכול לעמוד בשי"ג של היישוב, והוא חייל טוב, שומר כמו שצריך, אבל מספיקת עשר דקות שבהן הוא לא ערני כדי שיחדור לו מחבל מתחת לאף", כך, בקול בטוח ובסמיכות מצד מורג למותו שעות ספורות מאוחר יותר, אמר סרן טל ברדוגו לראיון בשבועון הצה"לי "במחנה". אבל סרן ברדוגו, סגן מפקד פלוגת החוד של גורד שקד בגבעתי, נהרג אתמול בבוקר בהיי תקלות במורג, על אף שהיה ערני.

"אפשר לומר שאין לנו מוכנות למלחמה, כי החיילים לא מכינים הסתערויות על כיפה או על שטח פתוח, אבל אנשים לא מבינים שמה שהחיילים עושים כאן, זאת המלחמה האמיתית", הסביר טל במסגרת ראיון לרגל ארבע שנים לפרוץ אינתיפאדת אל-אקצ'ה. הרברים שאמר קיבלו משמעות מחרידה במיוחד אחרי שנודע דבר מותו, ובעיקר התייחסותו לפעילות המבצעית הממושכת. "כשחייל שומר באותן עמדות כל כך הרבה זמן, בסוף הוא מתרגל. אני לא חושב שזה מביא לשינוי ברמת המוטיבציה של החיילים, אבל אין ספק שזה יכול להשפיע על המתח המבצעי. אם פעם חייל היה שומר בעמדה מתוח כמו קפיץ, היום, רק כשהוא ברפיה וזורקים עליו שבעה רימונים, הוא מתוח באותה צורה. מצד שני, העובדה שאנחנו באותה הגזרה במשך זמן ארוך, יוצרת מקצועיות. תשאיר אותי פה במורג שנתיים, ואין יותר מקצועי ממני", אמר רק כמה שעות לפני שנהרג.

סרן טל ברדוגו
בן 22 מירושלים

סמל יולי סקר, בן 21, כתב "במחנה" שראיין את סרן ברדוגו סיפר על הזעזוע אחרי ששמע על מותו של טל. "הגעתי בשעה 8 בבוקר למערכת ביחד עם הצלם דן קינן וכששמענו על מה שקרה במוצב, שנינו נכנסנו לשוק. מדהים לראות איך אותם משפטים שהוא אמר לי פתאום מקבלים משמעות שונה לחלוטין", אמר את מול. חברתו זה שנתיים וחצי, עדי טל, בת 20, שהכירה אותו טוב, אולי טוב מכולם, לא הצליחה אתמול לעצור את הרמעות. "טל היה אהבת חיי וכבר מההתחלה ידעתי שזו תהיה האהבה האחרונה שלי", סיפרה בכאב, "תמיד כשאני שומעת על פיגועים ועל הית' קלויות עם מחבלים אני מתקשרת לטל והוא עונה: 'עדי, אני

חשבו כבר על החתונה.
טל ז'ל וחברתו עדי

"כשחייל שומר באותן עמדות כל כך הרבה זמן, בסוף הוא מתרגל. אני לא חושב שזה מביא לשינוי במוטיבציה, אבל אין ספק שזה יכול להשפיע על המתח המבצעי"

"חייל יכול לעמוד בשי"ג של היישוב, והוא חייל טוב, שומר כמו שצריך, אבל מספיקת עשר דקות שבהן הוא לא ערני כדי שיחדור לו מחבל מתחת לאף"

"אפשר לומר שאין לנו מוכנות למלחמה, כי החיילים לא מכינים הסתערויות על גבעה, אבל אנשים לא מבינים שמה שהחיילים עושים כאן, זאת המלחמה האמיתית"

גם בבית הספר המקיף בשכונת גילה שבו למד טל התקשו לעכל את הבשורה. טל הוא כבר ההרוג השלישי ממחזור י"ג בבית הספר: לפני כשנתיים וחצי נהרגו שני בני מחזור של ברדוגו, ניר חפצדי ומשה יריד לוי (מש), בפיגוע המד שולש במדרחוב בני-הודיה. גיל קופרמן, חברו הטוב של ברדוגו שגם למד איתו באותו מחזור בבית הספר, נפצע קשה לפני כשנה כאשר הרף מחבל מתאבד בבית קפה בטיילת בנתניה. מאז הוא בתהליך שיקומי ועבר ניתוחים רבים: "גיל וטל היו חברים טובים מאוד, וכשגיל נפצע טל עמד ליד מיטתו בבית החולים לצד ההורים ימים ארוכים", סיפרה אתמול מנהלת החטיבה העליונה נורית גביש.

מאות בני משפחה וחברים ליוו אתמול את טל למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל. אביו הפנה קריאה נרגשת למנהיגי המדינה: "אני רוצה לבקש מכם קצת יושר, קצת דוגמה אישית. תלמדו מהילד שלי, טל, כדי שיהיה לנו קצת שקט במדינה וכדי שיהיה לנו יותר טוב. בבקשה תכבדו את העם הזה שרוצה להיות".

טל השאיר אחריו זוג הורים, מוריס ורונית, ו-3 אחים: עוז בן 18, אור בן 14.5 ושחר בת 6.5.

**הראיון
האחרון**